

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO

LEIDINYS

2010 METŲ KOVO MĖNUO

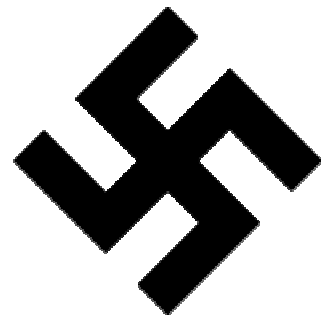
PENKTASIS NUMERIS

SKIRTAS

AMERIKIEČIŲ NACIONALSOCIALISTUI

DŽORDŽUI LINKOLNUI ROKVELIUI PAGERBTI IR
ATMINTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

Redakcijos žodis

Čia baigiasi 5 – asis „Šturmuotojo“ numeris, kurio išleidimo tikslas, kaip mūsų skaitytojai turėtų žinoti, šviesti Lietuvių Naciją, kelti jos rasinę-nacionalinę sąmonę ir pagerbti bei atminti didį amerikiečių nacionalsocialistą Džordžą Linkolną Rokvelį ir tęsti mūsų periodinio leidinio gyvenimą.

Kitame „Šturmuotojo“ numeryje mes pateiksime savo rašytojų straipsnių ir taip pat nemenką kiekį ideologinės medžiagos. Šeštasis, balandžio mėnesio numeris, bus skirtas pagerbti didžiausią visų laikų vyrą – Adolfą Hitlerį.

Tikimės, kad skaitytojų kiekis padidės ir, kad mūsų leidinys toliau švies Lietuvių Tautą. Taip mes ketiname tęsti šį darbą, kuris turi prisidėti prie kovos už Naciją ir baltąją rasę ir tai kovai reikalingo švietimo.

Tegul Linkolno Rokvelio ir Adolfo Hitlerio darbai ir dvasios parodo doros ir teisingumo kelią ne tik jų šalims, bet ir Lietuvių Nacijai ir visai ariškajai žmonijai.

HEIL HITLER!

Jaunasis Rokvelis didesniąją savo vaikystės dalį praleido Meinė, Rodo saloje ir Naujajame Džersyje. Jo tėvas apsigyveno mažame pajūrio miestelyje Meinė ir Rokvelis ten praleisdavo savo vasaras; lankydamas mokyklą Atlantikcityje ir vėliau, per žiemas, Providense. Kai kurie iš jo maloniausių prisiminimų vėlesniais metais būdavo apie vasaros dienas, praleistas Meino papludimiuose, arba vaikstant Meino miškuose, arba tyrinėjant Meino pajūrio įlankas ir įlankėles savo valtelėje, kurią jis pasistatė pats, pradedant nuo seno luoto. Rokvelis ėgijo, kas tapo gyvenimą trukusią meilę jūrai ir plaukimui per tuos ankstyvus metus, praleistus su savo tėvu Meinė.

Be trupučio daugiau keliavimo, negu eilinis vaikas, yra sunku rasti ką nors nepaprasto jo vaikystės aplinkoje. Jis gyveno nei didžiuliame skurde, nei turte; jis turėjo artimus santykius su abejais savo tėvais, nepaisant jų skyrybų; jis buvo geras ir sveikas vaikas ir nesimato jokio prailgusio nelaimingumo, ar neramumo jo vaikystėje. Jeigu jis vėliau su didesniu malonumu prisimindavo laikus, praleistus su savo tėvu, negu tuos, praleistus su savo motina, tai gali būti priskirta, arba didesnėms galimybėms patenkinti savo jaunatvišką norą nuotykiams, kuriuos siūlė Meino pajūris labiau, negu miestas, arba faktui, kad jo motina gyveno su dominuojančia seserimi, kuri Rokveliui nepatiko.

Ir vis dėl to, netgi kaip berniukas, jis rodė tas charakterio savybes, kurios vėliau jį atskyrė nuo eilinių žmonių eigos. Jo įsidėmėtiniausia savybė buvo jo atsakas į iššūkius. Pasakyti berniukui Rokveliui, kad dalykas buvo neįmanomas, kad tai tiesiog negali būti padaryta, buvo jame pažadinti nesustabdomą pasiryžimą tai padaryti. Jis papasakojo savo patyrimą, būdamas dešimties metų, kuris parodo šį jo charakterio aspektą.

Gauja vaikėzų iš chuliganiškų grupių pradinėje mokykloje, kurią jis lankė Atlantiksičio pajūrio priemiestyje, jį išsirinko patyčioms. Jam buvo pasakyta, kad jis gaus šaltą pamirkymą į vandenyną ir, kad jis turėtų atsipalaiduoti ir nuolankiai pasiduoti, kadangi priešinimasis būtų beprasmiškas. Vietoje to, kad būtų pasidavęs, jis aršiai gynėsi nuo visos savo užpuolikų gaujos papludimy, nevaldomai smūgiuodamas kumščiais ir kojomis, draskydamasis, kandžiodamasis ir griuvinėdamas, kol kiti berniukai pagaliau apleido savo planą jį įmesti į vandenį ir pasitraukė gydytis savo žaidų.

Vėliau, kaip paauglys, jis pamatė, kad audringos jūros iššūkis jį paveikė panašiai, kaip vaikėzų gaujos iššūkis mokykloje. Kai kiti berniukai gražindavo savo valtis prieplaukon, nes vanduo buvo per daug neramus, jaunasis Rokvelis rasdavo didžiausią savo malonumą plaukdamas. Jam niekas nepatiko daugiau, negu savo jėgų ir sugebėjimų pastatymas prieš nesuvaldomus elementus. Vėjui ir bangoms kylant, kildavo ir jo nuotaikos. Galinėdamasis su vairalazde ir stovėdamas mėtomoje valtyje, peršlapęs nuo purslų ir bloškiamas stiprių gūsių, jis šaukdavo atgal su grynai žvėrišku džiaugsmu.

Šis keistas jo prigimties užsispyrimas, jei nori, vadink tai kovinga dvasia, kartu su visišku fiziniu bebaimiškumu, kuris jį nuvedė į ne vieną pavojingą irkvailą išdaigą vaikystėje, jam būnant vyru davė valią be abejojimų imtis darbų, nuo kurių paprasti žmonės drebėdavo; per jo gyvenimą tai jį privedė pasirinkti veiksmo eigą, kurią išmintis ir supratimas jam sakė esant teisinga kryptimi, nepaisant krypties tų, kurią ėmė tie aplinkui jį; galutinai tai suteikdavo varomąją jėgą, kuri jį privedė mesti iššūkį ir stovėti vienam prieš visą pasaulį, kai jam pasidarė aišku, kad pasaulis ėjo neteisinga kryptimi. Šis bruožas suteikia raktą į šį vyrą.

Dvi charakteristikos, kurias jis rodė vaikystėje buvo visaėdis smalsumas ir visiškas objektyvumas. Jis savo smalsumą, kaip ir savo meninius talentus, kuriuos jis anksti parodė, priskyrė savo tėvui, kuris irgi turėjo šiuos bruožus, bet jo maištingos dvasios ir nepalenkiamos valios šaltinį surasti yra sunkiau. Atrodo, kad jie buvo reto ir atsitiktinio genų sukombinavimo vaisius, davę prigimtį, ryškiai kitokią, negu savo tiesioginių protėvių.

Jis įstojo į Brauno universitetą 1938 –ųjų rudenį kaip pirmakursis. Jo pagrindinis studijų kursas buvo filosofija, bet jis taip pat buvo labai susidėmėjęs gamtos mokslais. Jis naudojo galimybę dirbti su studentų periodika, vystyti savo talentus piešime ir kūrybiniam rašyme. Prie savo akademinės, žurnalistinės ir meninės veiklos jis taip pat rado laiko sijonų vaikymuisi ir kitokiems universiteto užsiėmimams, įskaitant slidinėjimą ir fechtavimą; jis tapo Brauno universiteto fechtuotojų komandos nariu.

Vado ankstyvasis gyvenimas

Džordžas Linkolnas Rokvelis nuėjo tolimą kelią nuo savo gimimo vietos centriniame Ilinojuje 1918 – ujų kovo 9 – ają. Žinoma, jo vaikystė buvo tikrai toli nuo Niujorko miesto mūšio laukų. Jis norėjo tapti sėkmingu komerciniu dailininku, ambicija, kurią jis įvykdė, kai jis laimėjo pirmąją vietą nacionaliniame konkurse vėžio fondui. Bet Antrasis pasaulinis karas jo planus pakeitė amžinai. Išeidamas savanoriu kaip JAV laivyno pilotas net prieš Amerikos įžengimą į konfliktą, jis buvo įtikintas manyti, kartu su kitais išduotais amerikiečiais, kad Adolfas Hitleris ruošėsi užimti Konio salą ir Laisvės statulą. Karo pabaigoje apdovanotas už kovinę tarnybą prieš vokiečių povandeninius laivus, jis vėl pasisiūlė Korėjos karui, pakildamas iki komendanto laipsnio. Tarnaudamas Islandijoje, jis sutiko ir vedė gražią šiaurietę moterį, su kuria jis 1950 – aisiais užaugino šeimą.

Bet nuo Antrojo pasaulinio karo pabaigos Rokvelis tapo vis labiau susirūpinęs nykstančia vakarų civilizacijos būkle, kurios išgydymą jis surado Mano Kovoje. Pagaliau suprasdamas savo tikrąjį likimą, jis įkūrė Amerikos Nationalsocialistų Partiją, įvykdydamas pranašystę, kurią Fiureris padarė ne už ilgo iki savo mirties:

„Kova prieš žydus pirma bus atnaujinta ne Europoje, o Jungtinėse Valstijose. Per dvidešimt penkerius metus amerikiečiai pradės susiprasti žydų klausimu.“

Kova atnaujinta

Bet 1958 – aisiais amerikiečių žmonės buvo perdaug išlepę ir savimi pasitenkinę Baltajai revoliucijai. Negrų riaušės, ekonominis chaosas, kultūrinis pūvimas ir 60 – ujų Vietnamo išdavystės era dar stovėjo priešais juos. Nepaisant ne žydų apatijos, Rokvelio aktyvizmas prasimušė į jų sąmonę per „popierinę uždangą“, kaip jis vadino žydiškąjį boikotą medijoje apie nacionalsocializmą.

Metai neapdovanojančių aukų pagaliau atnešė vaisių su juodųjų demonstracijimos vidurinių vakarų baltųjų dirbančiųjų klasės gyventojų kvartaluose. Važiuodamas populiaraus pasipiktinimo priverstine integracija viršūne, komendantas Rokvelis šnekėjo didžiuliams savo baltųjų amerikiečių susirininkimams, kurie pirmąkart jį apipylė padėka, kurios jis ir nusipelnė. „Žydams galas 72 – aisiais!“, dažnai kartotas tų laikų lozungas, rodė aukštas viltis, tada reikštas šiam bandymui paimti Jungtinių Valstijų prezidento postą.

Rokvelio populiarumpas arti dešimtmečio pabaigos buvo toks, kad atrodė, kad jis tikrai kažkada laimės aukščiausią vietą šalyje. Tai, tragiškai, taip pat buvo žydų sistemos konsensusas ir jis buvo nužudytas po aplinkybėmis, kurias vis dar gaubia paslaptis Arlingtone, Virdžinijoje.

Kas buvo Džordžas Linkolnas Rokvelis?

Lemtis tikrai pasirinko idealų žmogų atstovauti pokario Nationalsocialistinį Judėjimą. Šešių pėdų, keturių colių aukščio, grubiai gražus, sportiškas, atidus ir greitai galvojantis, jis buvo tipinis amerikiečių tautinis didvyris, fiziškai tikrai tokio paties sudėjimo kaip Džonas Veinas, ar Klarkas Geiblas su panašiu charizmatišku patrauklumu, į kurį amerikiečių dvasia labiausiai reaguoja. Tikrai kai kuriems stebėtojams jis buvo panašus į mišinį tarp Džeimso Garnerio ir tyranosauro rekso, ypač kovoje. Tačiau, su visu savo dinamizmu, jis buvo mylinti tėviška figūra ir visiškai ištikimas draugas.

Aukščiausiomis nacionalsocialistinės vadovybės tradicijomis, jis pastoviai save ryžtingai įsimesdavo tarp priešo, kuris visada būdavo skaitlingesnis. Kai pirmoji Viet Kongo vėliava buvo viešai nešama žydo komunisto per Bostono gatves 1956 – aisiais, Rokvelis įsiveržė į marksistų išdavikų ir kvailių demonstraciją ją nuplėšti ir ir sėsti į kalėjimą už tokį pasiaukojantį patriotizmą, kurio niekas kitas neišdrįso. Kaip jis apie save kukliai sakė tokiais

Kai jis pradėjo savo trečiuosius metus Braune, svetimoji konspiraciją panaudoti Ameriką kaip įrankį padaryti pasaulį saugiu žydijai įjungė savo propagandos mašiną į aukštą pavarą. Nationalsocialistinė Vokietija buvo pavaizduota kaip pakrikusių nusikaltėlių šalis, kurių tikslas buvo viso pasaulio, įskaitant Ameriką, pavergimas. Holivudas, didieji laikraščiai ir jo liberalūs profesoriai- visada triukšmingiausias veiksmas bet kokiam universitete – visi stūmė tą pačią liniją, drąsiai kreipdamiesi į naivų auditorijos idealizmą: „Hitleris turi būti sustabdytas!“

Ir, kaip milijonai kitų amerikiečių patriotų, Linkolnas Rokvelis įkliuvo gražioms melagystėms ir gudriai apgavystei, parentos Amerikos valdžios galvos autoriteto. Nei jis, nei milijonai jo bendražygių nepastebėjo, kad sąmokslas pasiekė Baltuosius rūmus ir, kad jų gyventojas pardavė savo paslaugas konspiratoriams:

„Buvo tipiškas mano tuometinis politinis naivumas, kad kai propaganda apie Hitlerį buvo pradėta stumti mums didelėmis dozėmis, aš visą ją prarijau, negalėdamas net įtarti, kad kažkas gali tame turėti interesą ir, kad tai gali nebūti Jungtinių Valstijų, arba mūsų tautos interesas... Pasidarė akivaizdu, kad mes turėsime įeiti į karą, kad sustabdytumėme šį „baisų žmogėdrą“, kuris planavo užkariauti Ameriką, kaip buvo mums sakoma ir taip aš tikėjau“

Taip 1941 – ujų kovą, įsitikinęs, kad Amerikai grėsė mirtinas pavojus nuo „nacių agresorių“, Rokvelis paliko savo patogų gyvenimą universitete ir pasiūlė savo paslaugas savo šalies ginkluotosioms pajėgoms. Ne už ilgo po to, kai įstojo į Jungtinių Valstijų laivyną, jis gavo paskyrimą kaip Aviacijos kadetas ir pradėjo mokytis skraidyti Skuantume, Masečiusetse. Jis gavo savo pirmąjį paskyrimą laivyne kaip jaunesnysis leitenantas 1941 – ujų gruodžio 9 – ają, dvejomis dienomis po Perl Harboro užpuolimo. Jis tarnavo kaip laivyno aviatorius per Antrąjį pasaulinį karą, kildamas nuo jaunesniojo leitenanto iki leitenant laipsnio ir gaudamas kelis apdovanojimus. Jis vadovavo laivyno oro palaikymui per amerikiečių įsiveržimą į Guamą 1944 – ujų liepą ir rugpjūtį. Jis buvo paaukštintas į vyresnįjį leitenantą 1945 – ujų spalį ir ne už ilgo nuo to, sugrįžo į civilio gyvenimą, kur jis tikėjosi sau susikurti karjerą, kaip menininkas.

Kol vis dar laivyne, jis vedė mergaitę, kurią jis pažinojo kaip studentas Brauno universitete. Santuoka nebuvo ypač laiminga, nors jai buvo lemta daugiau kaip dešimt metų.

Pirmuosius penkis metus, palikęs laivyną, jis praleido kaip dailės studentas, komercinis fotografas, dailininkas, reklamos darbuotojas Meine ir Niujorke. Tada, 1950 – aisiais, prasidėjus karui Korėjoje, Vyresnysis leitenantas Rokvelis grįžo į aktyvią tarnybą Jungtinių Valstijų laivyne ir buvo paskirtas mokyti naikintuvų pilotus pietinėje Kalifornijoje. Ten, beveik per atsitiktinumą, prasidėjo trisdešimties dvejų metų amžiaus Linkolno Rokvelio politinis švietimas.

1950 – aisiais Senatoriaus Makarčio tyrimai dėl ardomosios veiklos ir išdavikiško elgesio dalies Jungtinių Valstijų valdžios darbuotojų ir pareigūnų pradėjo pasiekti platų viešą pastebėjimą. Rokvelis, kaip kiekvienas sąžiningas pilietis, buvo išgasdintas ir supykdytas šių išdavysčių paviešinimo. Bet jis buvo sumišęs tiek pat, kiek jis buvo šokiruotas nuo žiaurios, isteriškos ir piktos reakcijos į šiuos atskleidimus, kurie ėjo iš tam tikros populiacijos dalies. Kodėl buvo tiek daug asmenų ir ypač tiek daug viešąją nuomonę formuojančios medijos, pašėlusiai pasiryžusios nutildyti Makartį ir,negalėjus tai padaryti, jį pašiepti ir diskredituoti?

Makartis buvo amerikietis su nusipelnusia gyvenimo istorija. Karo didvyris, kaip Rokvelis, jis įėjo į savo šalies ginkluotąsias pajėgas kaip savanoris ir išėjo kaip labai apdovanotas karininkas. Jis laimėjo Nusipelnusio skraidymo kryžių už savo pasirodymą Antrojo pasaulinio karo kovose. Dabar, kai jis nuo viršaus plovė žiurkes, kurios pardavė pagrindinius šalies, už kurią jis kovojo, interesus, Rokvelis negalėjo suprasti, kodėl bet koks atsakingas ir ištikimas pilietis galėtų mėginti šmeižti šį vyrą, ar stabdyti jo drąsias pastangas.

„Aš pradėjau atkreipti dėmesį savo laisvu laiku į tai, apie ką visa tai buvo. Aš skaičiau Makarčio kalbas ir brošiūras ir jas radau esančias faktiškomis, o ne visiškais niekais, kaip kaltino laikraščiai. Aš pastebėjau siaubingą šmeižimą visuose laikraščiose prieš Džo Makartį, nors aš vis dar negalėjau įsivaizduoti kodėl.“

spjauna ant savo tautų ir leidžia joms pamažu nykti, taipogi, nejučia atsakomybės prieš savo tautą (nes, kaip jau minėjau, demokratija pripažįsta daugumos balsavimą, o ne asmeninę atsakomybę).

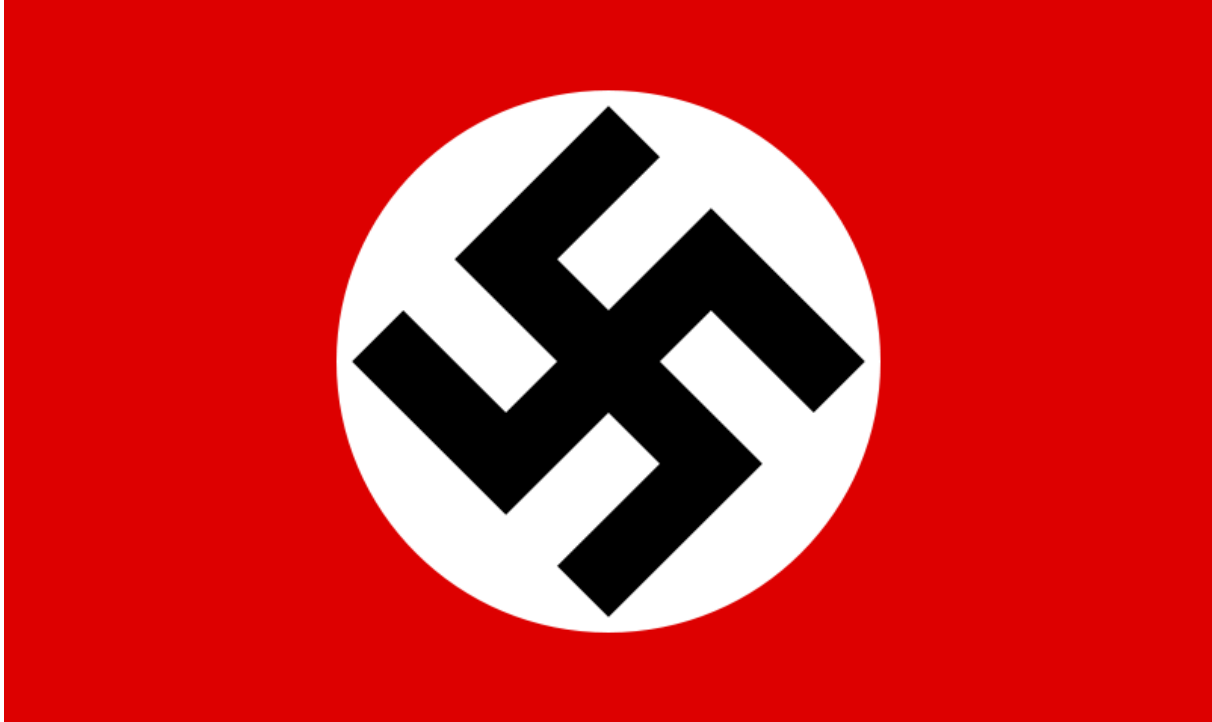
Apibendrinant ir darant išvadas, norėčiau pridurti, kad demokratizmas, remdamasis savo principais ir idėjomis, vertina ne asmenybę, ne asmeninę atsakomybę ir tvirtą atsakingų asmenų valdžią, o daugumos išrinktą valdžią, kuri praktiškai neatsako už savo veiksmus, bent jau neatsako konkretūs asmenys ir, jei atsako, tai labai retai ir labai sušvelnintai. Aristokratinis principas iškelia tai, kas kilniausia visuomenėje, siekia pastatyti kiekvieną pilietį į vietą, kuri jam yra tinkamiausia. Tuo tarpu, demokratinis principas remiasi tariama daugumos valia. Daugumos, kuria yra lengvai manipuliuojama. Daugumos, kuri, kaip vienalytė masė, nėra linkusi logiškai galvoti ir vadovauti. Juk natūralu, kad vadovauti turi mažuma, o ne dauguma, t. y., tam tikra tautos dalis, kuri tam uždaviniui yra labiausiai tinkama. Su šia pažiūra, beje, sutiko ir Aristotelis, ir Platonas, ir senovės tautų išmintis. Štai, ką rašė genialus amerikiečių mąstytojas, antropologas, istorikas ir politinis aktyvistas, Madisonas Grantas savo veikale „Didžiosios rasės galas“:

„Demokratinėse valdymo formose visuotinės rinkimų teisės veikimas yra linkęs į eilinio žmogaus paskyrimą į viešąją įstaigą, verčiau negu žmogaus, kvalifikuoto įgimtomis savybėmis, išsilavinimu ir dorumu.“

„Demokratijoje yra tendencija link tipo standartizavimo ir genialumo reikšmės sunaikinimo. Dauguma būtinai bus prastesnė už atrinktą mažumą ir ji visada nemėgs specializacijų, kuriose ji negali pati būti.“

„Tikroji aristokratija yra išmintingiausiųjų ir geriausiųjų valdymas, visada esančių nedidele mažuma bet kokioje populiacijoje.“

Madison Grant, „The Passing of the Great Race“, I „Race and Democracy“ (Madisonas Grantas, „Didžiosios rasės galas“, I „Rasė ir demokratija“).

situaciją, bet prie to prisitaikys kuo geriau, kaip įmanoma, jis tuoj pamatys, kad nėra ką gauti, ištiesiant savo kaklą laukan ir jis tesirūpins savo reikalais.

Žmogiškoji prigimtis, būdama tokia, kokia yra, jis tikriausiai palengvins savo sąžinę, mėgindamas kaip įmanoma greičiau pamiršti tai, ką sužinojo; galbūt net savo su laiku įtikinti, kad tame iš tiesų nėra nieko blogi ir, kad vis dėl to jo pirminis sprendimas buvo klaida ir, kad purvinasis darbas iš tiesų nėra nešvarus darbas, bet tiesiog „progresas“. Jeigu, kita vertus, jis yra nepaprastas žmogus su ypač stipriu pareigos jausmu, jis toliau priešinsis tam, kam jis žino esant neteisinga ir skirta ilgainiui daryti blogą bendruomenei. Jis gali toliau rodyti savo kaimynams, net po to, kai jie parodė, kad nėra susidomėję, kad nešvarusis darbas turi būti sustabdytas; jis gal rašys brošiūras ir sakys kalbas jis gal net mėgins pakliūti į viešą postą su „reformų“ bilietu.

Bet net taip, būdamas protingu žmogumi ir jokio „ekstremistu“, jis save jausis įpareigotu nusikaltėliams duoti pranašumą abejoti, kuris tikrai egzistuoja jų motyvuose. Ir gal net ši pozicija iš tiesų nėra visiškai klaidinga? Žinoma, kažkoks protingas kompromisas, kuris bus geras visiems susirūpinusiems, yra geriausias sprendimas. Jeigu blogą darantysis dirbtų vienas, kai yra atrastas, jį pakarti, žinoma, būtų vienintelis galimas problemos sprendimas: tinkamas ir visiškas visuomenės pasmerkimas už niekšingus darbus. Bet kai tiek daug nusikaltėlių su tiek daug bendrininkų buvo taip ilgai išitraukę į tokį platų dalyką ir jau padarė tokius gilius nuostolius, tikrai protingiausias sprendimas turi būti išpėti nusikaltėlius, jeigu tikrai tai yra teisinga juos vadinti nusikaltėliais, įvesti apsaugą prieš jų atnaujintą veiklą, kuri tikrai būtų nepastovi su jau padarytu „progresu“ (o gal tai buvo žala?) ir tada, paliekant viską kaip yra, mėginti gyventi su dalykais taip, kokie jie yra.

Bet yra tik vienas žmogus iš dešimčių milijonų – reta ir vieniša istorinė figūra, kuri pirma turi objektyvumą įvertinti tokią situaciją pagal absoliučius ir amžinus standartus ir, netrukdoma populiarių tuometinių „protingumo“ reikšmės, padaro galutines išvadas, kurias diktuoja standartai ir kuris tada turi valią ir charakterį tikinti, kad negali būti jokio kompromiso su blogiu, kad jis turi išrautas ir visiškai sunaikintas, kad teisingumas ir sveikata ir sveikas protas turi vėl nugalėti, nepaisant neramumo ir laikino nemalonumo, reikalingo tam atkurti.

Rokvelis pamatė faktus. Jam buvo nesuprantama mėginti pabėgti nuo jų teigiamos išvados. Ir, kai jis pastebėjo gasdinantį dydį priešais jį esančio uždavinio, vietoje to, kad mėgintų save atleisti nuo atsakomybės, kurią jo naujos žinios nešė su savimi, jis savyje pajautė kylantį savo charakteringą atsaką į matomai neįmanomą iššūkį.

Buvo tiesmukas pareigos jausmas, kuris jį privedė pasisiūlyti karinei tarnybai 1941 – ujų kovą, tada, kai jis buvo apgautas tikėti, kad Adolfas Hitleris buvo grėsmė jo šaliai, vietoje to, kad būtų laukęs Perl Harboro. Ir ankstyvaisiais 1951 – aisiais, kai jis pradėjo suprasti, kad jis buvo apgautas 1941 – aisiais ir kai jis pradėjo matyti, kas jį apgavo ir ką jie darė ir siaubingą žalą, kurią jie padarė jo tautai ir kurią dar planavo daryti, tas pats pareigos jausmas jam tepaliko tik vieną atvirą kryptį, tai yra, kovoti! Jis nesustojo paklausti, ar kiti irgi yra nusprendę priimti savo atsakomybę, jo paties jam buvo visiškai aiški.

Bet kaip kovoti? Nuo ko pradėti? Ką daryti? Vieno žmogaus, kuris kažką padarė natūraliai jam atėjo į galvą: Adolfas Hitleris. Rokvelis apsakė, kas nutiko toliau:

„Aš ieškojau po San Diego knygynus ir pagaliau radau Mein Kampf kopiją padėtą gale. Aš ją nusipirkau, parsinešiau namo ir atsisėdau skaityti. Ir tai buvo vieno Linkolno Rokvelio pabaiga... ir visiškai kitokios asmenybės pradžia.“

Žinoma, jis trisdešimt devynių metų nepraleido visiškai abejingas pasaulio įvykiams. Daugelis dalykų jį giliai jaudino ir jis praleido metus varginančių pastangų mėginant suvokti matomai bereikšmį chaosą į kurį pasaulis atrodė bekrintąs. Jam atrodė, kad turi būti kažkoks logiškas santykis tarp pasekusių kelių dešimtmečių įvykių, bet jis negalėjo rasti rakto į mįslę:

„Aš paprasčiausiai kentėjau nuo neaiškaus, nesmagaus jausmo, kad dalykai buvo ne taip – aš nežinojau būtent kaip – ir kad turi būti būdas diagnozuoti ligą ir jos priežastis ir atlikti protingus, organizuotus mėginimus pataisyti tai, kas negerai.“

Šturmuotojas Juozas

ARISTOKRATINIS PRINCIPAS PRIEŠ DEMOKRATINĮ PRINCIPĄ

Visų pirma, pažymėkime, kad šiais laikais demokratija, demokratizmas, yra nenusakomai išpūstas burbulas ir fetišas. Galima būti konservatoriu, marksistu, liberalu, ar kuo tik nori, tik ne „nacistu“ ir nebūti kokios nors doktrinos, kuri ***iš esmės prieštarauja demokratizmui*** šalininku. Prieš pradėdant mūsų kalbą apie aristokratinį principą ir jo antipodą – demokratinį principą – padarykime nedidelę „užuolanką“, kad visi šį raštą skaitantys demokratai žinotų nepaprastai subtilų dalyką... demokratai teigia, esą liberalinėje demokratijoje galima atvirai reikšti savo mintis, pažiūras, idėjas ir taip toliau. Bet pažiūrėkime į tai: jie persekioja tuos, kurie neva „kelia grėsmę“ valstybei. Iš tiesų tai yra persekiojimas tų, kurie iš esmės prieštarauja demokratijai, kurie žino, kad demokratija yra iš esmės, ***kultūros ir civilizacijos atžvilgiu, yra degeneratyvi valdymo forma***. Aš save priskiriu tokiems asmenims, kurie yra demokratijos priešininkai. Kodėl teigiu, kad demokratija yra žalinga ir ką siūlau vietoje jos, pateiksiu netrukus. Bet, visų pirma, reikia pažvelgti į aristokratinės ir demokratines ideologijų filosofines koncepcijas ir jų principus, tad nuo to ir pradėkime.

Dabar mes girdime vien apie demokratiją, jos tariamą gerumą ir „totalitarizmą“ ir jo „blogį“. Bet pailikme tai dabar nuošalėje ir pažvelkime į du principus: aristokratinį ir demokratinį. Po šitos trumpos analizės bus įrodytas demokratinio principo neteisingumas ir aristokratinio principo teisingumas, taipogi, faktas, kad valstybė, turi vadovautis aristokratinio principu, žinoma, jeigu nori išvengti degeneracijos.

Aristokratinis principas, visų pirma, yra toks: valdyti turi teisę ir pareigą ***geriausieji***. Tai yra, tam tikros tautos, tam tikros nacijos, tam tikros valstybės piliečių elitą, kuris remiasi ne kiekybiniu skaičiumi, o kokybinėmis savybėmis, moralinėmis savybėmis ir dėl to privalo valdyti. Aristokratinio principo šalininkai, beje, buvo ir garsieji filosofai Platonas ir vienas ir garsiausiųjų jo mokinių, Aristotelis. Abu šie mastytojai demokratiją suvokė kaip netikusią santvarką, suprato, kad valdyti turi geriausieji. Toliau. Demokratinis principas yra tai, ***kai vlado ne geriausieji, o gausiausieji***, de jure tai yra daugumos diktatūra, nors de facto tai yra kas kitka (bet apie tai vėliau).

finansiniuose sunkumuose, dėl savo kapitalo trūkumo ir jis buvo priverstas parduoti žurnalą tam, kad išvengtų bankroto.

Su nesumažėjusiu entuziazmu jis tęsė organizavimą tarp dešiniųjų. Darydamas klaidą, kurią daro beveik kiekvienas pradedantysis, jis manė, kad teisingasis būdas veikti yra koordinuoti gausias dešiniąsias ir konservatyvias organizacijas ir individus – suvedant juos kartu į didelę dešiniųjų struktūrą, kur jie galėtų dirbti bendrai savo bendriems tikslams. Jis jautė, kad tokia koordinacija galėtų padaryti beveik stebuklingą dešiniųjų pozicijos Amerikoje stiprumo transformaciją.

Šiam tikslui, jis pirkdavo radijo reklamas, kalbėdavo tuzinuose susirinkimų, rašydavo nesusikaičiuojamas brošiūras ir skyrė kiekvieną nemiegančią valandą savo plano vienybei skatinimui. Jis sukūrė popierinę organizaciją, Amerikos Konservatyviųjų Organizacijų Federaciją ir tęsė savo nenuilstančias pastangas įkvėpti ir mobilizuoti net kelis šimtus dešiniųjų grupuočių ir individų, su kuriais jis užmezgė kontaktą, bet veltui: „Mūsų susirinkimui buvo labiau ir labiau lankomi, bet nebuvo iš viso jokio rezultato – niekas nepasiekta.“

Jis liūdnei išmoko, kad visos dešinėsios grupuotės turėjo vieną bendrą silpnybę: jų nariai mėgsta kalbėti, bet yra nepajėgūs veikti. Didelė dalis jų buvo hobyistai-avantiūristai su įvairiais kitais projektais, visiškai nepaveikiami proto, arba mazochistai, kurie mėgaujasi amžinai besiskundžiant apie išdavystes ir pakrikimą, bet kurie yra šokiruojami užuominos, kad jie turėtų padėti tam atnešti galą. Daugelis buvo tokie neurotiški, kad idėja juos įtraukti į bet koki ilgalaikį kooperatyvų mėginimą buvo neįmanoma. Kai kurie buvo paprasčiausiai pamišę. Praktiškai visi buvo bailiai. Metai neveiklumo, arba neveiksmingumo išsekino dešiniųjų gretas nuo tokios žmogiškosios medžiagos, kuri reikalinga bet kokiam rimtam uždaviniui. Labai ne daug kas teliko, bet kažkokios padugnės, su kuriomis niekas negalėtų būti padaryta.

Deja, jam pavyko atminti Vado išpėjimą, kad aštuoni invalidai, kurie susiima už rankų dėl to neprilygsta vienam gladiatoriui:

Ir jeigu būtų iš tiesų nors vienas sveikas žmogus tarp invalidų, jis turėtų išnaudoti visą savo jėgą, išlaikydamas kitus ant kojų ir taip pats taptų invalidu.

Federacijos suformavimu silpnos organizacijos niekada nebus paverčiamos stipriomis, bet stipri organizacija galės būti ir bus susilpninta. Nuomonė, kad jėga turi kilti iš silpnų grupių bendradarbiavimo, yra neteisinga...

Didelės, tikrai pasaulį drebinančios dvasinės prigimties revoliucijos nėra suvokiamos ir realizuojamos nebent kaip milžiniškos individualių rikiuočių kovos, niekada ne kaip koalicijų siekiai.

Yra sakoma, kad patirtis yra gera mokykla ir Rokvelio atveju, ji tikrai buvo gera. Jis išleido visus pinigus, likusius iš „U.S. Lady“ pardavimo iki tol, kai jo Amerikos Konservatyviųjų Organizacijų Federacijos paskutinis susirinkimas 1956 – ujų liepą nepajėgė sukurti konkrečių revultatų. Jis turėjo rasti naują pajamų šaltinį ir save laikė laimingu, gavęs laikiną poziciją kaip televizijos scenarijų rašytojas.

Tačiau taip tebuvo kelis mėnesius ir tada jis gavo darbą Niujorke įsikūrusiame konservatyviajame žurnale „American Mercury“, kaip redaktoriaus padėjėjas. Jis išmoko mėginimo pasiekti efektyvų bendradarbiavimą tarip įvairių dešiniųjų grupuočių beprasmiškumą ir atsisakė kurti naują organizaciją.

Rokveliui vis dar liko išmokti dvi karčias pamokas patirties mokykloje, nors tai pamokos, kurias Vadas aiškiai išdėstė savo nemirtingoje knygoje, bet kurių Rokvelis, nepaisant savo atsargaus nagrinėjimo, nesugebėjo įsisavinti, taip kaip išpėjimą prieš viltį gauti jėgą, vienijant silpnumą. Jis vis dar tikėjo, kad mūsų tautos priešai galėtų būti įveikiami efektyviai „respektabilių“ priemonių, kuriomis konservatoriai visada save apribodavo. Jis manė išvengsiąs antisemitizmo „antspaudą“, dirbdamas tyliai ir netiesiogiai prieš išdavystę ir rasinį kenkimą. Šis metodas turėjo didelį pranašumą neišprovokuoti priešų tam, kad būtų galima ramiai tęsti savo „tylų“ darbą.

Tad dirbdamas „American Mercury“, jis pradėjo formuluoti planus pagrindinei „užkietėjusiai“ nacionalsocialistinei organizacijai su dešiniųjų fasadu ir turtingų konservatorių finansavimu. Kadangi organizacija

priklauso, net jo fizinės sveikatos reikalas nėra apžiūrimas. Jo kūnas gali būti suterštas sifilio; bet jis vis tiek bus priimamas Valstybėje, kaip ji egzistuoja šiandien tol, kol jis netaps finansine našta, arba politiniu pavojumi.

Šitokiu būdu, metais po metų, šie organizmai, kuriuos vadiname Valstybėmis, gauna nuodingos medžiagos, kurios jos beveik niekada negali nugalėti.

Kitas skiriamasis taškas tarp piliečio ir atėjūno yra, kad anksčiau minėtasis yra priimamas į visus visuomeninius postus, kad jis galbūt turės atlikti karinę tarnybą ir, kad už tai jam yra leidžiama turėti pasyvų, arba aktyvų vaidmenį viešuosiuose rinkimuose. Tai yra jo pagrindinės privilegijos. Nes, atžvilgiu asmeninių teisių ir asmeninės laisvės, atėjūnas džiaugiasi tokia pačia apsauga, kaip ir pilietis ir dažnai, netgi didesne. Kaip bebūti, tai yra taip, kaip darosi mūsų dabartinėje Vokietijos Respublikoje.

Aš pilnai suprantu, kad niekas nenori girdėti šitų dalykų. Bet būtų sunku rasti kažką labiau nelogiško, ar labiau pamišėliško, negu mūsų dabartiniai įstatymai Valstybės pilietybės atžvilgiu.

Dabar egzistuoja viena Valstybė, kuri parodo bent jau kažkokių kuklius bandymus parodyti geresnį supratimą, kaip dalykai šiuo klausimu turėtų būti daromi. Tačiau tai nėra mūsų Vokietijos Respublikos modelis, o JAV, kur yra daromi bandymai bent jau iš dalies sutikti su sveiko proto patarimais. Nepriimant emigrantų, arba tokių, kurie yra blogos sveikatos būklės, ir išskiriant tam tikras rases iš teisės tapti natūralizuotais piliečiais, ji pradėjo pristatyti principus, kurie panašūs į tuos, kuriais mes norime paremti Tautos Valstybę.

Tautos Valstybė klasifikuos savo populiaciją į tris grupes: piliečius, Valstybės pavaldinius ir svetimšalius.

Principas yra, kad gimimas Valstybės ribose duoda tik pavaldinio statusą. Jis su savimi nesineša teisės užimti bet kokią poziciją Valstybėje, arba dalyvauti politiniame gyvenime, pavyzdžiui, aktyviai, arba pasyviai dalyvaujant rinkimuose. Kitas principas yra, kad kiekvieno Valstybės pavaldinio rasė ir tautybė turės būti įrodyta. Pavaldinys yra bet koku metu laisvas nebebūti pavaldiniu ir tapti tos šalies, kuriai jis priklauso pagal savo tautybę, piliečiu. Vienintelis skirtumas tarp svetimšalio ir Valstybės pavaldinio yra, kad anksčiau minėtasis yra pilietis kitoje Valstybėje.

Jaunasis berniukas, arba mergaitė, kuris yra vokiškos tautybės ir yra Vokietijos Valstybės pavaldinys, yra įpareigotas užbaigti mokyklinio išsilavinimo laikotarpį, kuris yra privalus kiekvienam vokiečiui. Tad jis atsiduoda apmokymo sistemai, kuri jį padarys sąmoningu savo rasės atžvilgiu ir tautinės bendruomenės nariu. Tada jis turės įvykdyti visus tuos Valstybės pateiktus reikalavimus, susijusius su fiziniu parengimu po to, kai jis bus palikęs mokyklą; ir pagaliau, jis įstos į kariuomenę. Kariuomenės apmokymas yra bendro pobūdžio. Jis turi būti duodamas kiekvienam individualiam vokiečiui ir turi jį padaryti pajėgiu įvykdyti fizinius ir protinius karinės tarnybos reikalavimus. Pilietinės teisės bus patvirtintos jaunajam vyrui, kurio sveikatingumas ir charakteris yra patvirtinti, esantys geri po įvykdyto karinės tarnybos laikotarpio. Šis inauguracijos į pilietybę aktas bus iškilminga ceremonija. Ir diplomas, patvirtinantis pilietines teises bus jaunojo vyro išsaugomas, kaip brangiausias jo viso gyvenimo liudijimas. Jis jam leidžia naudotis visomis piliečio teisėmis ir džiaugtis visomis prie to pačio suteikiamomis privilegijomis. Nes Valstybė turi nubrėžti ryškia skiriamąją liniją tarp tų, kurie, kaip nacijos nariai, yra pagrindas ir palaiko jos egzistenciją ir didybę ir tų, kurie yra paprasčiausi savo pragyvenimo uždarbiautojai ten.

Pilietybės diplomo patvirtinimo proga, naujasis pilietis turi duoti iškilmingą ištikimybės priesaiką nacionalinei bendruomenei ir Valstybei. Diplomas turi būti ryšys, kuris kartu suvienija visas skirtingas nacijos klases ir grupes. Tai bus didesnė garbė būti šio Reicho piliečiu, kaip gatvių šlavėjas, negu būti karaliumi kitoje Valstybėje.

Pilietis turi privilegijas, kurios nėra suteikiamos svetimšaliui. Jis Reiche yra šeimininkas. Bet ši aukšta garbė taip pat turi ir savo įpareigojimus. Tie, kurie save parodys be asmeninės garbės, ar charakterio, ar pasirodys esantys nusikaltėliai, arba tėvynės išdavikai, galės bet kada netekti pilietinių teisių. Su tuo, jie taps paprasčiausiais Valstybės pavaldiniais.

1957 – ieji ir 1958 – ieji buvo sunkūs. Kaip Niujorko vadybos konsultacijos firmos atstovas, jis didžiąją dalį 1957 – ujų praleido keliaudamas Niujorke, Niudžersyje ir Pensilvanijoje, rašydamas ir konsoliduodamas savo mintis, kai tik rasdavo laiko. 1957 – ujų – 1958 – ujų žiema trumpą pertrauką Atlantoje, kur jis pardavinėjo reklamas.

Per šį periodą Rokvelis turėjo patyrimą, apie kurį jis niekada nerašė ir kurį jis atpasakojo tik keliems žmonėms. Visada skeptikas, kur yra liečiami antgamtiniai dalykai, jis tikrai nebuvo žmogus, lengvai įtakojamas pranašiškų ženklų. Tačiau negali būti jokios abejonės, kad jis davė ypatingą svarbą serijai sapnų, kuriuos jis tada turėjo. Sapnai – visi vieno sapno variacijos – pasitaikydavo beveik kiekvieną naktį kelių savaitių laikotarpiu ir buvo tokie įtempti, kad jis juos aiškiai prisimindavo atsibudęs. Kiekviename sapne jis save matydavo kokioje kasdieninėje situacijoje: sėdintį pilname teatre, valgantį kavinėje, einantį pro judrų fojė ofisų pastate, ar tikrinant savo eskadrono lėktuvus lėktuvų angare.

Ir kiekviename sapne prie jo prieidavo žmogus – teatro bilietų kontrolierius, kavinės virėjas, klerkas, ar mechanikas – ir pasakydavo kažką tokio: „Pone Rokveli, yra kai kas, kas nori jus pamatyti.“ Ir tada jis jį nuvesdavo į kokį kambarį, ar kabinetą pastate ar angare, kaip priklausė nuo atvejo. Jis atidarydavo duris ir rasdavo jo laukiantį, visada vieną – Adolfą Hitlerį. Tada sapnas baigdavosi.

Galima lengviausiai interpretuoti šiuos sapnus kaip savitaigos atvejį, bet vėlesnių nutikimų šviesoje, Rokvelis juos laikė simboliškais šaukimais, kvietimu į kelią, kuriam jis vis dar ruošėsi, ar tas kvietimas buvo vidinio, ar išorinio stimulo pasekmė.

Ankstyvaisiais 1958 – aisiais jis grįžo į Virdžiniją. Jo pirmasis mėginimas buvo Niuporto žiniose, kur jis kūrė politines karikatūras, bendradarbiaujant su mažo rasistinio žurnalo leidėju, kuris greitai bankrutavo. Tačiau Niuporto žiniose jis sutiko vyrą, kuris suvaidino kritinį vaidmenį jo politinės karjeros krypties pakeitime: Haroldą Arousmitą jaunesnįjį.

Arousmitas buvo turtingas konservatorius su „augintiniu“ projektu, bet jis nebuvo kaipjoks kitas konservatorius, kurį sutiko Rokvelis. Nepriklausomai turtingas kaip paveldėjimo pasekmė, jis anksčiau buvo fizinis antropologas. Jis nuklydo į politiką labiau per atsitiktinumą, kai draugas iš Kongresinio tyrimo komiteto darbuotojų tarpo jo paprašė pagalbos tyrinėjant biblioteką dėl tiriamos bylos. Šio darbo eigoje jis, savo nuostabai, priėjo tą pačią dokumentinę medžiagą, kuri taip nustebino Rokvelį kelis metus anksčiau San Diege.

Būdamas parengtas mokslininkas, lingvistas, savo parankėje turintis tuzinus kalbų, turėdamas priėjimą prie visų didžiausių Vakarų pasaulio bibliotekų ir archyvų ir – su neribojamu laiku ir pinigais – jis galėjo sekti savo pirminius atradimus ir greitai atkase tūkstančius įrodymų. Istorija, kurią jie sakė, buvo šokiruojanti ir gasdinanti: pasauliniai karai ir revoliucijos, badai ir skerdynės – ne istorijos kaprizai, o specialaus ir šaltakraujo planavimo rezultatai.

Nor jis turėjo dokumentų spintas, pilnas karinės žvalgybos pranešimų, teismų pranešimų, diplomatinių ryšių fotostatus ir kitokią medžiagą. Jis negalėjo išpublikuoti jokių savo atradimų. Mokslininkai žurnalistai gražino jo atsargiai parašytus ir dokumentuotus popierius su atmetimo raštais ir tuoj pasidarė aišku, kad joks bendros periodikos leidėjas jų irgi nepriims. Jis priėjo prie Rokvelio su pasiūlymu spausdinti, leisti ir platinti kau kurią jo dokumentinę medžiagą su pilnu finansiniu rėmimu.

Jie sukūrė „Nacionalinį Komitetą Amerikos Išvadavimui iš Žydiško Viešpatavimo“ ir Rokvelis išskraustė į Arlingtoną, Virdžiniją, kur Arousmitas jam suteikė namą ir spausdinimo įrangą.

Rokvelis jau pasiekė išvadą, kad jei bus padaryta kokia nors pažanga, bus būtina prasilaužti iš dešiniojo sparno lauko į šviežią teritoriją. Dešinieji keisdavosi ir skaitydavo vienas kito brošiūras metų metus su nepastebimais rezultatais. Jie visada naudodavo tuos pačius pašto siuntimų sąrašus ir siųsdavo savo propagandą žmonėms, kurie daugiausia jau girdėjo bent tuziną kartų tos pačios temos variacijas. Ko reikėjo, buvo masinė reklama, kad kažkoks šviežias kraujas galėtų būti pritrauktas į Judėjimą.

dėl jo yra tai kein Gešeft. Tai da Dievui dėkui, kad mūs draugija negavo iš Jerozolimo „lapės pyrago“, bet ir toliaus visomis pajiegomis pridera ją nuo to ginti.“

Žydai pra mūsų nelaímė!

prieblandos išapdegusio, griuvėsių pilno bunkerio Berlyne ir jam rodanti kelią. Vieną kovo pradžios rytą, pašto kabinete jo laukė didelis paketas. Jame atsargiai sulankstyta buvo milžiniška vėliava su svastika, kuri jam buvo atsiųsta jauno gerbėjo.

Giliai sujudintas, jis prasinešė vėliavą namo ir ją pasikabino ant vienos savo svetainės pusės, visiškai uždengiant sieną. Jis rado mažą bronzos plokštelę su bareljefiniu Adolfo Hitlerio biustu, kuris jam buvo duotas ankščiau ir jį uždėjo svastikos viduryje. Tada jis rado tris žvakes ir žvakides, kurias jis padėjo ant mažos knygu lentynos, kurią jis padėjo kaip tik po bronzine plokštele. Jis uždarė užuolaidas ir uždegė žvakes:

„Aš ten stovėjau mirgančioje žvakių šviesoje, nei garso namuose, nei dvasios arti manęs, ar žinančios ką darau, ar tuo besirūpinančios.“

Tą šaltą kovo rytą, vienas priešais blankiai apšviestą altorių, Linkolnas Rokvelis išgyveno tokią patirtį, kurią pasidalino tik keletas vyrų mūsų rasės istorijoje – patirtį, kuri retai ateina į šį pasaulį, bet kuri gali radikaliai pakeisti to pasaulio kryptį, kai ji ateina. Beveik prieš penkiasdešimt trejus metus panašus patyrimas ištiko vyrą – tuo metu šaltą lapikričio vakarą, kalnelio viršūnėje, priešais Austrijos Linco miestą.

Tai buvo religinis patyrimas, kuris buvo daugiau, negu religinis. Kol jis ten stovėjo, jis pajuto nenusakomą emocijų antplūdį, einančių per jo būvį, siekiant aukščiau ir aukščiau augime su nepakeliamo intensyvumo viršūne. Jis pajautė išpūdingą sąmoningumą kelioms akimirkoms, ar kelioms minutėms, būnant daugiau, negu savimi, būnant bendrijoje su tuo, kas yra nenusakoma ir nesuprantama. kažkas su vėsiu, plačiu amžinybės ir begalybės jutimu – ilgų amžių, sekančių saulių gimimą ir mirimą ir neaprėpiamų, žvaigždėtų vaizdų pripildė jo sielą iki trūkimo. Galima tą Kažką vadinti skirtingais vardais – galbūt Didžiąja Dvasia, arba Lemtimi, arba Visatos dvasia, ar Dievu – bet kai tai paliečia žmogaus sielą, tas žmogus niekada negali vėl būti tas, kas jis buvo ankščiau. Tai jį pakeičia dvasiškai taip pat kaip galingas žemės drebėjimas, arba kataklizmiškas išsiveržimas pakeičia žemyno nusėdimą, arba naujo kalnyno iškilimas amžinai pakeičia žemės paviršių.

Pamažu audra aprimo ir Linkolnas Rokvelis – naujasis Linkolnas Rokvelis – vėl tapo sąmoningas dėl erdvės aplink save ir savo minčių. Jis mums atpasakojo savo tuometinį jausmą:

„Kai ankščiau aš norėjau kovoti prieš tironijos ir regresijos jėgas, taip dabar AŠ TURĖJAU prieš jas kovoti. Bet, tuo labiau, aš savyje pajutau galią nugalėti – jėgą už mano paties jėgos, galimybę elgtis teisingai, netgi kai aš buvau priblokštas nutikimų. Ir ta jėga manęs dar nepavedė. Ji ir nepaves... Aš su ramiu užtikrintinumu žinojau būtent tai, ką reikia daryti ir, sunkiai paaiškinama pasme, kas laukia ateityje. Tai buvo kažkas lyg žiūrėjimas į kelią iš dangaus, jau nuo žemės mačius posūkį.... Hitleris parodė kelią į išsigelbėjimą... Tai būtų mano uždavinys šioje Žemėje nešti Jo idėjas... į visišką pasaulinę pergalę. Aš žinojau, kad aš neišgyvenčiau pamatyti pergalę, kurią padaryčiau įmanoma. Bet aš nemirsiu tol, kol aš tos pergalės neužtikrinau.“

Ir taip pat kaip Adolfas Hitleris sakė apie savo patyrimą Freinberge, „Tą valandą tai prasidėjo“, taip tą valandą tai prasidėjo ir Linkolnui Rokveliui. Jis tada to nesuprato, bet šis esminis nutikimas atėjo beveik tiksliai jo politinio gyvenimo viduryje; jis tepraėjo pusę kelio nuo tos rudenio dienos San Diego viešojoje bibliotekoje iki kankinio mirties Arlingtone vėlyvojoje 1967 –ųjų vasarą.

Ankščiau jis buvo dešinysis, konservatorius, nors vis labiau ir labiau atvirai antižydiškas, jis jautė, kad jam reikia savo nacionalsocializmą laikyti paslaptį; ankščiau, kai jis žavėjosi Adolfu Hitleriu kaip didžiausiu mastytoju rasės istorijoje ir Mein Kampf kaip svarbiausia kada nors parašyta knyga, jie joms nebuvo visiškai tikri – ir šis požiūris pasireiškė jo nepajėgumu taip dažnai pritaikyti Vado pamokymus savo paties politiniuose mėginimuose. Tačiau dabar jis daugiau nebebuvo konservatorius, o nacionalsocialistas ir jis liūdytų savo tikėjimą priešais visą pasaulį; dabar bent jau jis pažino Adolfą Hitlerį ne tik kaip įskirtinai didį protą, bet kaip kažką nemirtingą, trascentalų, antžmogišką; dabar jis matė Vadą kaip įkūnijimą, iš dalies, tos Universalios dvasios, su kuria jis trumpai bendravo; dabar jis buvo pasirengęs sekti Vado mokymus be išlygų visuose reikaluose.

1255 po Kr. – Linkolne, Anglijoje, Petro ir Paulaus dieną vietinių žydų buvo pagrobtas aštuonmetis Šv. Hugas ir vėliau nukryžiuotas. Žydai jį mušė trosais taip ilgai, kad jis neteko beveik viso savo kraujo (Acta sancta, liepos 6; 494).

1257 po Kr. – Tam, kad įvykdyti kasmetinę savo auką, Londono žydai papjovė krikščionį vaiką (Cluvirius, epitome historianum, p. 541 col. I)

1260 po Kr. – Vaisenbergo žydai nužudė vaiką (Annal. Colmariens).

1261 po Kr. – Pforcheime septynių metų mergaitė buvo atiduota žydams, paguldyta ant lininės medžiagos. Jos galūnės buvo subadytos tam, kad drobę išmirkyti krauju. Paskui kūnas buvo įmestas į upę (Thomas Cantipratanus, de ratione Vitae).

1279 po Kr. – Labiausiai gerbiami Londono žydai nukryžiuavo krikščionį vaiką balandžio 2 – ają dieną (Florent de Worcester, Chron 222).

1279 po Kr. – Įvyko krikščionių vaiko nukryžiovimas Nortauptone po negirdėtų kankinimų (Henri Desportes, Le mystere du sang, 67).

1282 po Kr. – Miunchene žydai nusipirko mažą berniuką ir subadė visą jo kūną (Rader. Bavar. Sancta I. Bd. P. 315).

1283 po Kr. – Vaikas buvo savo auklės parduotas Menco žydams, kurie vaiką nužudė (Baroerus ad annum No. 61. Annalen von Colmer).

1286 po Kr. – Žydai nukankino du berniukus. Medinė sinagoga buvo apsupta ugnimi ir 180 žydų sudeginti gyvi (Murer, Helvetia sancta).

1286 po Kr. – Oberveselyje prie Reino keturiolikmetis Šv. Verneris žydų buvo lėtai nukankintas per tris dienas (Act. sct. II. Bd. b. Apr. p. 697 bis. 740).

1287 po Kr. – Berno žydai per Velykas pagrobė Šv. Rudolfą, baisiai nukankino vaiką ir pagaliau jam perpjovė gerklę (Hein, Murer, Helvetia sancta).

1292 po Kr. – Ko,mare žydai nužudė berniuką (Ann. Colm., II, 30).

1293 po Kr. – Kremse žydai paaukojo vaiką. Du iš žmogžudžių buvo nubausti, kiti save išgelbėjo per aukso galią (Monum. XI, 658).

1294 po Kr. – Berne žydai vėl nužudė vaiką (Ann. Colm., II, 32, Henri Desportes, Le mystere du sang, p. 70).

1302 po Kr. – Renekene įvykdytas toks pat nusikaltimas (Ann. Colm., II, 32).

Šiam tikslui jis specialiai ant savęs užsidėjo „nacio“, o ne „nacionalsocialisto“ antspaudą, naudodamas šį žurnalistinį žargoną, kuris buvo sugalvotas prieš per ankstyvasias kovos Vokietijoje dienas, terminas, į kurį nacionalsocialistai žiūri su maždaug tokiu pačiu jausmu, kaip įsitikinę marksistai tikriausiai žiūri į „komuniagos“, arba „raudono“ pavadinimą. Už šio pirmojo žingsnio, kuris turėjo sukelti daug nesusipratimo ir įtarimo ateinančiomis dienomis, buvo šaltakraujiškas suvokimas, kad žygiuojantis, šaukiantis, uniformą dėvintis Holivudo stiliaus „nacis“ yra žymiai labiau žiniasklaidos vertas ir turintis didesnę „smogiamąją galią“, negu bet koks paprastas nacionalsocialistas.

Jam apmastant savo dvasią išjudinantį patyrimą ir pradedant daryti planus ateičiai per kelias kitas dienas, įvykiai pradėjo plaukti naująją kryptimi, kam nurodyta Lemties piršto. Trys vyrai, pažįstamas iš dešiniųjų ir du kiti vyrai, kurie nepažinojo Rokvelio, užsuko vieną vakarą jį aplankyti. Iš pradžių šokiruoti ir atbaidyti svastikos vėliavos jo svetainėje, jie greitai buvo perkalbėti jo aistringo naujojo tikslo pristatymo. Du iš tų trijų pasiliko būti jo pirmaisiais pasekėjais.

Tada jis atidarė langų užuolaidas, padarydamas savo svastikos vėliavą matoma nuo gatvės. Jis savo dviems vyrams išdavė raiščius su svastika ir jie tryse vaikštinėdavo po namus su pistoletais. Vėliau jis ant stogo pastatė apšviestą svastiką.

Mėnios ateidavo juoktis ir tyčiotis bei mėtyti akmenis, bet keletas pasilikdavo klausytis. Jo „šturmuotojų“ skaičius išaugo nuo dvejų, iki keturių, iki dešimties.

Šios 1959 – ujų kovo dienos, kurios liudijo pirmą tikrąjį nacionalsocialistinės veiklos atgimimą po beveik keturiolikos metų teroro ir visiško užgijimo, žymėjo audringiausių ir sunkiausių laikų, su kuriais susidūrė Rokvelis, pradžią. Varginamas policijos su nelegaliomis kratomis ir jo turto bei medžiagų konfiskavimu, puldinėjamas galvažudžių ir vandalų, kurių suimti policija nedarė jokių pastangų, jis ir jo maža pasekėjų grupė spausdino ir platino dešimtis tūkstančių atsišaukimų ir kalbėdavo būriams smalsių ir priešiškų svečių, kurie ateidavo pamatyti „Amerikos Fiurerį“, kaip pašiepiančiai jį vadindavo laikraščiai. Jis pirma išrinko vardą „Amerikos partija“ savo besivystančiai organizacijai, bet tuoj pakeitė pavadinimą į „Amerikiečių Nacių Partiją“.

Pirmiausia galvoje turėdamas pirminį tikslą, jis koncentravo savo mažos grupės veiksmus daugiausiai į uždegančių atsišaukimų platinimą, viešų incidentų darymą, kalbėjimą minioms aplinkybėmis, specialiai pasirinktomis išprovokuoti žiaurią opoziciją – bet ką ir viską, kitaip tariant, kad gauti masinę reklamą, tapti visuotinai pripažintiems kaip žydų irvisko, ką jie atstovavo, nuo marksizmo iki neprincipingo kapitalizmo, nuo rasinės degeneracijos, iki kultūrinio bolševizmo, priešininkais.

Jo pirmoji muilo dėžės stiliaus viešoji kalba buvo duota aikštėje Vašingtone, sekmadienį, 1960 – ujų balandžio 3 – iją ir tapo pastoviu nutikimu kuriam laikui po to.

Laiškas, kurį jis paratė savo motinai per šį ankstyvą viešo kalbėjimo periodą duoda mintį apie sunkumus, su kuriais jis susidūrė:

„1960 – ujų birželio 7 – oji.

Mieloji mama:

Ačiū tau už laišką ir pagalbą. Tai yra labai įvertinta... Nekreipk daug dėmesio į tai, ką laikraščiai sako, mama, jie neįtikėtinai meluoja. Praeitą savaitę jie vėl mėgino mus užmušti aikštėje ir vos ne nužudė majoro Morgano, kurį tu sutikai, kai jie jį ištempė dešimtiese ir trypė jį ir paliko, laikydami mirusiu. Bet mes nugalėjome, netgi nors policija, daugumoj prieš savo valią, buvo priversta mus suimti už „netvarkingą elgesį“ (už tai, kad buvome užpulti žudikiškos gaujos!), žmonės yra su mumis. Šitoks dalykas yra neišvengiamas ir tai darysis blogiau. Dabar jie vakar bandė mane uždaryti į psichinę ligoninę, kad mane nutildytų, bet jie buvo nustebinti, kai aš buvau atleistas, kai žmonės atėjopasiūlyti didžiulį piniginių užstatą, kurį jie davė už mane ir aš turėsiu savo paties pasirinktą psichiatrą duoti pranešimą vietoje tų dvejų žydų, kuriuos jie man suplanavo. Nesijaudink dėl viso šito. Tai yra pavojinga,

ŽYDŲ RITUALINĖS ŽMODŽUDYSTĖS

Garsiausiųjų atvejų tarp 169 – ujų m. pr. Kr. ir 1302 m. po Kr.

Parengta pagal „Der Stürmer“ 1934 metų specialų gegužės numerį

Redakcijos žodis

Čia mes pateikiame Lietuvišką vertimą dalies sąrašo garsiausiųjų žydijos ritualinių nusikaltimo atvejų, kuris buvo išleistas Julijaus Streicherio periodiniame leidinyje. Pilnas sąrašas apima geriausiai žinomus ritualinių nužudymų atvejus tarp 169 – ujų metų prieš Kritaui gimimą, iki 1932 - ujų mūsų eros metų. Iš esmės tai yra labai vertinga medžiaga, tinkama visuomenės švietimui žydų klausimu iš istorinės perspektyvos: yra puikiai parodyta šios parazitinės tautos išsigimėliškumas ir sadistiškas charakteris. Čia žydičia matosi be jokių kaukių, grynai tokia, kokia ji yra, buvo ir bus. Žinoma, tai nereiškia, kad ją reikia toleruoti: ji privalo būti, kaip jau mūsų rašytojai yra ne kartą minėję, pašalinti iš Lietuvos ir Europos gyvenimo visiems laikams. Žydų genofondas yra tai, iš ko kilo Talmudas ir jo iškrypėliškos neapykantos dogmos. Kova prieš žydičią, kova prieš Jahvę, yra Dievo kova prieš velnią, kurios priešakyje stovi nacionalsocialistinė pasaulėžiūra. Julijus Streicheris yra išmintingai pasakęs: *„Be žydų klausimo išsprendimo, nebus jokio žmonijos išsivadavimo.“*

ŽYDŲ RITUALINĖS ŽMOGŽUDYSTĖS

169 pr. Kr. - Karalius Antiochas Epifanas iš Sirijos, Jeruzalės puolimo metu, rado graiką, gulintį slaptame kambaryje. Jis karaliaus prašė jį išgelbėti. Kai jis pradėjo maldauti, ten esantys jam pasakė, kad yra slaptas įstatymas, kuris kasmet tam tikru laiku žydams įsako aukoti žmones. Taigi, jie ieško svetimtaučio, kurį galėtų paimti savo galion. Jie nupeni jį, išsiveda jį į miškus, paaukvoja jį, suvalgo dalį jo mėsos, pageria kažkiek jo kraujo ir jo palaikų liekanas išmeta į duobę (Jozefas, žydų istorikas, Contra Apionem).

418 m. po Kr. – Baronijus praneša apie žydų įvykdytą vaiko nužudymą Ime, tarp Alepo ir Antiocho.

419 m. po Kr. – Sirijos Imnestaro srityje, tarp Kolchidės ir Antiocho, žydai šventės metu pririšo krikščionių berniuką prie kryžiaus ir jį mirtinai nuplakė (Sokrat).

425 po Kr. – Baronijus praneša apie berniuko nukryžiovimą.

Kaina, kurią jis sumokėjo už būvimą bendrai pripažintu „ponu nacių“, buvo iš tiesų aukšta. Kiti vyrai su gerais rasiniais instrinktais, bet be Rokvelio politinių realijų suvokimo buvo pakankamai natūraliai pasibaisėję tuo, kas atrodė kaip Rokvelio absurdiški maivymaisi. Dauguma žmonių, netgi pakankamai sofistikuoti, kurie žinodami kalba apie „valdomas žinias“ žydų Didžiojo melo techniką randa nesuprantama.

Šie geri, bet paprasti piliečiai dažnai šokdavo prie neteisingos išvados, kad Rokvelis buvo kažkoks agentas provokatorius, išdavikas, pasamdytas prieš diskredituoti sąžiningus rasistus ir patriotus. Jo susirašinėjimas su vienu iš jų rodo nekantrumo ir negalėjimo suprasti tikrųjų problemų, ištinkančių mūsų rasę supratimo ir nuoširdų norą pažadinti supratimą. Šios ištraukos iš laiško snobistiškai rasistų gruputei, pasivadinusiai „Europiečių Išsivadavimo Frontu“, yra tipiškos:

„Mielas pone...

Aš pastebiu, kad aš esu tik kvailas, kvaišas amerikietis, bet aš myliu šią šalį, nepaisant jūsų jos atmetimo. Tai, ko jūs nekenčiate, yra tai, ką jai padarė žydai ir jūs esate kaip vyras, kuris leidžia savo žmonai būti išniekintai prievartautojų ir tada ją už tai įmeta į šiukšlių kibirą. Gėda jums! „Amerikietiška“ įtake yra visai ne amerikietiška ir jūs tikrai tai gerai žinote. Tikroji amerikietiška įtaka buvo Henris Fordas, mūsų Vakarai ir panašūs.

Europa yra labiau kaip pavargęs senas vyras, negu pavargusi sena moteris ir, jeigu Vakarų kultūra bus išgelbėta, ji bus išgelbėta paskutiniųjų Vakarų „barbarų“, amerikiečių „barbarų“, kuriuos myliu. Žmonės kaip jūs, meilikaujantys, nusiblizginę, išsilavinę, išpuikę ir „virš“ bjauraus fizinio smurto, negalite išgelbėti savęs, tuo labiau nacijos, kultūros, ar rasės. Jūs žmonės su savo „Europiečių IšsivadavimoFrontu“ į tai einate priešinga kryptimi. Jūs nebegalite išvaduoti Europos su europiečiais. Hitleris tam dalykui davė kiekvieną dalį savyje esančio švento genijaus ir jis buvo nuplautas amerikiečių „barbarų“. Jūs ir jūsų kiaušingalvių puošėivų gauja esate įsimylėję tai, kas pranykę ir toliau ignoruojate, kas yra čia. Romos nebėra. Jūs vis ją gaivinate ir jūs negalite, nes ten nebėra jokio kilnių romėnų, bent jau užtenkamai, kad padaryti tikrą kovą už tai, Europa yra kaip viena didelė Prancūzija – tuščias kevalas, geri žodžiai, gražios dainos ir negyvi vyrai. Mes padėjome užmušti Europą. Jeigu jūs ją išvaduotumėte kaip buvo „išvaduota“ Prancūzija, ji vėl paskęstų į degeneraciją po šimtmečio.

Žinoma, Europoje yra gerų, energingų kovojančių žmonių, bet jie yra nustelbiami dvejų pasaulinių karų, skatintų žydų ir kariautų amerikiečių, griuvėsiuose esančių žmogiškųjų šiukšlių. Aš statau nacionalsocializmą čia, pagal tokius būdus ir metodus, kokie yra įmanoma ir man pavyksta, nepaisant jūsų žiūrėjimo užrietus nosį į mane.

Kai tik šaš gausiu vieną, ar kitą iš jūsų mesti „Mes esame tikrieji nacionalsocialistai“ žaidimą ir pradėti būti tikrais nacionalsocialistais, aš duosiu jėgos reikalui, kuriam aš atidaviau savo gyvenimą, savo šeimą, savo patogumą ir visą kitą, ką turiu atiduoti, nesvarbu kas jums buvo sakoma...”

Atvirumas, o ne diplomatija buvo jo stiprioji pusė.

Tam, kad išsklaidyti priešiškumą kuo daugiau, kiek galėjo, jisai tuoj buvo įpareigotas nukreipti dalį savo energijos nuo agitacijos ir reklamos į ramesnį savo idėjų parodymą. Jo primasis rimtas bandymas šia kryptimi buvo jo politinės autobiografijos, „Šįkart pasaulis“ išleidimas. Greitai parašyta 1960 – ujų rudenį tarp kalbėjimų, pasirodymų teismuose, gatvių mūšių ir desperatiškų mėginimų surinkti pinigų išlaikyti savo nedidelę gruputę, jis ją pajėgė išleisti tik už vienų metų. Knygos spausdinimas ir surišimas buvo daromas visiškai neapmokytų šturmo padalinio vyrų ir jų vienintelė technika buvo maža, kabineto stiliaus kopijavimo mašina. Visiškas jos tono nuoširdumas neįtikino retą iš jos skaitytojų, bet platinimo sunkumai dėl žydiškojo „karantino“ apribojo jos cirkuliaciją keliais tūkstančiais kopijų.

1961 – ujų spalį pasirodė pirmasis jo „Rokvelio pranešimas“. Skirdamiesi savo apimtimi nuo keturių iki trisdešimt šešių puslapių, „Rokvelio pranešimai“ pasirodydavo pusiau mėnesiniu tiražu, tada mėnesiniu, kartais pakylančių į dvejų kartų per mėnesį leidimą per ypač sudėtingus laikotarpius. „Rokvelio pranešimai“ turėjo labai gyvybingą nacionalsocialistinės ideologijos, esamos politikos analizės, prognozių, politinių karikatūrų ir piešinių,

ARNOLDAS LYSAS

ŽYDŲ RITUALINĖS ŽMOGŽUDYSTĖS

IV SKYRIUS: ŽYDŲ RITUALINĖS ŽMOGŽUDYSTĖS MOTYVAS IR NATŪRA

Žydų vykdomo krikščionių ritualinio žudymo motyvas yra beveik užtikrintai neapykanta. Tai yra, tarp kitko, tas pats motyvas, kurį Dizraelis pripažino esant revoliucinių veiksmų prieš ne žydų valdžias, priežastimi; naudojant jo žodžius (iš *Lordo Džordžo Gentinko gyvenimo , 1852*): **„Dievo tauta bendradarbiauja su ateistais; labiausiai pajėgūs turto įgavėjai susideda su komunistais; keistoji ir išrinktoji tuata paliečia visų Europos žemių kastų išgamų rankas; ir visa tai dėl to, kad ji nori sunaikinti nedėkingąją krikščioniją, kuri jai yra skolinga savo vardą ir kurios tironijos ji nebegali išverti.“**

Neapykanta krikščionybei tarp žydų yra tradicija: taip pat, kaip neapykanta Anglijai yra tam tikra iškrypėliška religija tarp menkesnės airių klasės. Turi būti atminta, kad neapykantos himnas, kuris buvo skirtas vokiečiams per karą, buvo parašytas žydo Lisauerio.

Viena iš pagrindinių žydų švenčių dienų yra Purimas. Jie puotauja neapykantos orgijoje prieš Hamaną, kurio istorija gali būti raste Esteros knygoje Senajame Testamente. Istorija, kuri galbūt yra mitas, yra, kad Kserksas, Persijos karalius, įsimylėjo žydę Esterą ir ją padarė karaliene vietoje savo teisėtosios žmonos. Hamanas, karaliaus ministras, jam irgi skundėsi apie žydų elgesį, kurie, sakė jis, nesilaikė įstatymų ir iš karaliaus gavo įsakymą juos pašalinti. Estera manipuliavo karaliumi ir jį įtikino iškviesti Hamaną į puotą. Ten karalienė Estera toliau įtikino karalių pasigailėti žydų ir pakarti Hamaną kartuvėse, parengtose jos globėjo egzekucijai. Vietoje žydų sunaikinimo, buvo paskersti jų priešai, įskaitant dešimt Hamano sūnų, kurie buvo pakarti.

Ši šventė yra dažnai švenčiama apsirijimo, apsvaigimo ir keiksmų prieš Hamano atminimą demonstracijoje; ir netgi iki šios dienos Londone žydų kepėjai daro pyragus žmogaus ausų formoje, kurie yra iki šios dienos valgomi žydų ir vadinami „Hamano ausimis“, vėl atskleidžiant tarp mūsų esančio žydo paveldimą neapykantą ir barbarizmą.

pasekimą kai tik jis įgaus pakankamą žinomumą per jo pirmosios fazės veiklą; t. y. jis tikėjo, kad fazės du ir trys bus daugumoje kartu.

Po Virdžinijos kampanijos, kai jam buvo vėl priminta didžiulė viešosios numonės inercija, jis suprato, kad antroji fazė bus žymiai ilgesnė, negu jis originaliai tikėjosi ir, kad bet kokio rimtesnio pasisiekimo pradžia trečiojoje fazėje turėtų laukti dvejų dalykų: pakankamo Judėjimo vidinio sustripinimo ir pakankamo bendros rasinės-socialinės-ekonominės situacijos pablogėjimo.

Su šiuo pirmuoju dalyku galvoje, jis 1966 – aisiais padarė sprendimą inauguruoti bendrą veiklą. Kaip minėta anksčiau, pirmosios dvi Partijos veiklos fazės daug kur sutapo ir perėjimas tarp judviejų buvo pažymėtas susitelkimo nukreipimas. Pirmoji fazė buvo „nacistinė“ Judėjimo era. Antroji fazė yra nacionalsocialistinės eros pradžia. Kartu su šituo persitvarkymu, Amerikiečių Nacių Partija tapo Nacionalsocialistų Baltųjų Žmonių Partija 1967 – ujų sausio 1 – ają ir ta data gali teisingai būti laikoma pasikeitimo tašku. Prieš šešis mėnesius „Nacionalsocialistų Pasaulio“ pasirodymas buvo didžiulis žingsnis šia kryptimi. Ir po šešių mėnesių nuo tos datos – 1967 – ujų liepą, Arlingtone įvyko istorinė Partijos persitvarkymo vadovybės konferencija. Ten Rokvelis Judėjimą nukreipė jo nauja linkme, paaiškindamas visiško kiekvieno veiksmo profesionalivavimo būtinybę, nuo pinigų rinkimo iki propagandos rašymo tam, kad atitikti sunkius reikalavimus, kurių tikėtasi ilgame priešaky esančiame augimo ir kovos periode.

Jam dabar buvo keturiasdešim devyni metai. Pastaruosius aštuonerius metus jis dirbo vidutiniškai šešioliką valandų per dieną, septynias dienas per savaitę. Krūvis jo fiziniams ir dvasiniams ištekliams buvo sunkus. Dažniausiai jis būdavo įpareigotas susitelkti į kelis uždavinius vienu metu. Visada būdavo planuojama demonstracija, rengiama kalba, rašoma propaganda, vedama teismo byla, renkami pinigai ir viskas turėdavo būti padaryta beveik neįmanomomis darbo sąlygomis su pastoviais trukdžiais. Tik didžiulis jo grubaus šešių pėdų, keturių colių rėmo gyvybingumas ir gili dvasinės jėgos atsarga jį išlaikė praeityje.

Kelias, kuris buvo priešaky tikrai nebuvo lengvesnis; priešingai, prie senųjų uždavinių su agitacija ir publikacijomis turėjo būti daug naujų problemų, Judėjimui tęsiant savo naują veiklos fazę.

Kiti žmonės – stiprūs žmonės – galėjo pasiduoti pagundai likti su receptu, prie kurio jie priprato ir neiti iš nugalėto kelio į keistą ir sunkią teritoriją. Mažiausias subjektyvumas leistų jiems išsakyti šimtą priežaščių nekeisti „modus operandi“, kuri praeityje buvo sėkminga. Ir vis dėl to tai buvo būdinga Rokveliui, kad jis nei akimirką neabejojo. Kai jis pamatė, kad Judėjimui atėjo laikas keisti savo taktiką ir priimti kitoki iššūkių rinkinį, jis save atidavė naujam uždaviniui su tuo pačiu pasiryžimu, kurį jis rodė per pirmąją fazę.

Dabar buvo reikalinga sukurti visiškai naują Partijos viešąją įvaizdį, arba tiksliau, su laiku pakeisti stipriai iškreiptą įvaizdį, kurį jis pristatė priešą jam sukurti į tokį, kuris artimesnis teisybei. Tai buvo reiklus uždavinys ir jis praleido 1967 – ujų vasarą sudarinėdamas planus ateičiai ir baiginėdamas savo naująją knygą, „Baltoji galia“.

Viename iš savo paskutinių laiškų, parašytų rugpjūtį dviems ištikimiems Partijos draugams, vyrui ir žmonai, jis atskleidžia dalį introspekcijos, kuri tuo lemtingu metu užėmė jo galvą:

„Mielieji,

Jokiais būdais aš negaunu tvirto jausmo, kad jūs esate savo pačių galvose aiškūs dėl to, kas buvo padaryta, kad turėtų būti padaryta dabar ir kas turėtų būti padaryta (arba neturėtų būti padaryta) ateityje. Dėl šitos priežasties, po tiek daug mano pastarojo mėgstamo pomėgio – vartymosi ir sukiojimosi – aš pabudau kol aušra slenka virš šio abejingo miesto ant popieriaus išdėstyti kai kurias mintis, kurios gali praversti (ir dažnai matau, kad tokie bandymai padėti kitiems dažnai darant juos, padeda man pačiam). Pirmiausia leiskite man pristatyti neišsprendžiamą problemą manyje. Darydamas geriausiai ką galiu, besimokant iš istorijos, aš suvokiu visų didžių kovų faktą.Yra buvę milijonai reikalų, mūsų ir taip toliau, beveik visi iš jų pralaimėti. Istorija retai užfiksuoja pralaimėtojus, nebent kai jie yra sukapojami ypač įdomiu ir dramatišku būdu. Bet yra tokių nugalėtojų, kurie būna užfiksuojami istorijoje ir aš ištyriau juos gana nuodugniai (norėdamas kažkada prisijungti prie jų išaukštintų gretų),

Besisukanti aikštelė tarp JAV Kapitolijaus ir Vašingtono paminklo buvo šilta ir blizgančiai žalia karštoje liepos saulėje, įvažiuojant mūsų mašinų ir sunkvežimių vilstinei su mūsų uniformuotais vyrais ir įranga. Policijos pajėgos ten buvo su savo raitais vyrais, pasislėpusiais už pastato, kaip visada; policijos šunys užrakinti savo specialiaame nedideliame furgone ir jų mašinos ir patrulių vagonai rikiavosi prie Smitsono Muziejaus. Bet tik keletas tuzinų žmonių buvo priešais mūsų aprištą kalbėjimo aptvarą.

Aš atsisėdau po medžiu ir į vieną pusę žiūrėjau kaip mano vyrukai iškrovė sunkųjį stendą iš sunkvežimio, jį pastatė ir pritvirtino užrašus ir vėliavas. Keletas iš mūsų gerbėjų atėjo ir su manimi pakalbėjo, arba man pasiūlė vėsių gėrimų. Viskas atrodė ramu. Iš tiesų, tai buvo per daug ramu. Majoras Morganas, mano pagalbininkas vadovas, kuriuo pasitikėjau kaip patyrusiu ir visiškai pajėgiu šturmo kareiviu, paprašė laisvos dienos ir atėjo į vietą su civiliniais drabužiais ir savo nėščia žmona vienąkart pasidžiaugti žiūrovo vaidmeniu. Tik vienuolika mūsų vyrų galėjo pasirodyti šiame mitinge, po pilno bandymo praeitą savaitę. Bet dabar aš galėjau jausti kažką kitokio, kažką negero. Kai pradėjo rinktis minia, policija padarė keistą dalyką: ji visa dingo. Jie atsitraukė daugiau kaip šimtą jardų už minios ir ten tebuvo vienas, ar du uniformuoti vyrai prie aptvaro.

Aš užlipau ant pakyls kai vyrukai buvo pasiruošę. Tada aš žinojau, kas dedasi. Kaip skėrių orda, beveik karinėje rikiuotėje, daugiau kaip du šimtai praeitos savaitės žydų chuliganų ir užpuolikų maišėsi aplink mūsų stendą ir pradėjo akivaizdžiai organizuotą skanduotę „Nesveiki, nesveikin nesveiki!“ Tai nebuvo per daug stebėtina, bet kas nutiko vėliau, buvo siaubinga. Žydai pradėjo stumdytis ir kabintis už virvių ir lysti prie mūsų vyrų ir policija sukryžiuotomis rankomis atsitraukė dar toliau!

Kai aš sakau, kad tai buvo siaubinga, aš neturiu omeny, kad tai, ką darė žydai, buvo siaubinga. Mes tikėjomės, kad jie mėgins mus nužudyti, jeigu jie manys, kad gali tai padaryti ir buvome pasirengę parodyti šio metodo klaidingumą. Bet turi būti atminti, kad tam, jog išlikti, mes turėdavome pasilenkti atgal, kad būtumėme legalūs. Minutę kai žydai gali parodyti, kad mes atrodome pažeidę įstatymą, jie gali sukelti daugiau, negu pakankamai spaudimo, kad mes būtumėme uždaromi ir nutildomi. Mes turime remtis policija, kad ji palaikytų įstatymą, nes mums yra uždrausta save ginti net sažiningai per smurtą, kaip mes dažnai norime daryti. Kai policija staiga „negalėjo pastebėti“ didžiausių puolimų prieš mus, mes žinojome, kad sažiningas policijos departamentas pagaliau palūžo prieš nepakeliamą žydišką spaudimą ir mes buvome pasirengę bet kam, ką žydai turėtų drąsos padaryti. Daugiau kaip valandą su puse, aš sugebėjau sulaikyti klykiančią, besispjaudančią gaują su arogancija ir psichologiškai apskaičiuota panieka jų milžiniškam skaitlingumui. Sakyti, kad mes nebijojome, būtų neteisinga, nes mūsų tebuvo vienuolika ir jų buvo du šimtai penkiasdešimt, visos mūsų kovos ir aukos per dvejus metus kabėjo pusiausvyroje. Buvo akivaizdu, kad jie buvo pasiryžę šią dieną padaryti savo riaušes ir tada pareikšti, kad mes turime būti suimti už tokios netvarkos „sukėlimą“.

Nepaisant to, šiems žydams prireikė pusantros valandos įgauti drąsą mus užsipulti ir netgi tada, jie pirma sumažino mūsų skaičių, padarydami, kad vieną mūsų didelį vyrą išprašytų, melagingai pranešus karinei policijai, kad jis jūrų pėstininkas ir taip mūsų skaičių sumažinant iki dešimties. Jie puolė kaip laukinių žvėrių griūtis, rėkdami ir žviegdami mano vidurių! Stendas apvirto kai žydai smogė ir aš nusileidau į besigrūmiančią besipešančių vyrų masę. Du rėkiantys žydai mane pagriebė. Vienas iš mano vyrų, jau pargriuvęs ir desperatiškai kovojantis, griebė jam už kojų ir šis pargriuvo. Bet kitas žydas nusitaikė smogti man į kirkšnį. Aš jam smogiau į galvą ir, jam griūnant, kitas mūsiškis jį prigriebė. Kaip mano vyrukai prisidėjo! Bet žydas vis tiek pradėjo mane taip pat pulti. Šįkart aš atsakiau taip pat ir žydui daviau jo paties „vaistų“ dozę!

Kova tęsėsi keturias, ar penkias minutes, po kurių policija įsiveržė iš ten, kur slėpėsi ir juos išvaikė. Majoras Morganas buvo praradęs sąmonę, labai kraujavo ir jo dešinysis kelias buvo visam laikui pažeistas daugelio spyrių, kuriuos jis gavo po septynių, ar aštuonių žydų krūva. Leitenantui Valteriui, tuometiniam Nacionaliniam Partijos Sekretoriui buvo beveik nukasta viršutinė jo kairės ausies dalis ir visi mes buvome nubroz dinti ir įsipjovę. Mes vėliau sužinojome, kad vienas iš stambių vyrų, kurie neseniai prisidėjo prie mūsų ir garsiai gyrėsi, kaip kovos – vardu Fredas Hoketas – su siaubu pabėgo iš žiedo kai prasidėjo kova, tad mes teturėjome devynis vyrus kovoti su šia žudikiška gauja.

pareigai, jo drąsa, jo įgudžiai jį nuvedė nuo jūreivio iki komendanto laipsnio, jam davė vadovauti trims eskdronams ir jam uždirbo devynis apdovanojimus. Ir Amerikos valdžia nelaiko jį vertu būti palaidotu kartu su kitais kareiviais.

Džordžas Linkolnas Rokvelis paaukojo daugiau ir kovojo labiau už tai, ką jis laikė brangiais dalykais, savo gimtąją žemę, savo tautiečius ir, virš visko, savo rasę, negu bet koks kitas dabar gyvenantis vyras. Jis matė savo pareigą ir nekrupčiodamas ją darė, net kai ta pareiga jį privedė į opoziciją beveik visiems, esantiems aplinkui jį. Jis matė toliau, negu kiti žmonės ir jis kovojo labiau. Iš tiesų, šiuo vėlesniu atžvilgiu jis vertino didžiojo Vado principą, kurio filosofija formavo jo mintis: Tie, kurie nori gyventi, tegul kovoja; ir tie, kurie nenori kovoti šiame amžinos kovos pasaulyje, nėra nusipelnę gyventi.

Jis kovojo ir jis mirė. Ir vis dėl to Linkolnas Rokvelis nėra tikrai miręs, nes jis sukūrė Judėjimą ir jis paskleidė idėją ir tas Judjimas nebuvo sunakintas ir ta idėja nebuvo nutildyta kulkos, kuri jį pakirto. Ir tol, kol tas judėjimas išliks ir ta idėja toliau pripildys žmonių širdis ir protus, Linkolno Rokvelio siela gyvuos toliau.

Kankinio pelenai guli čia priešais mus ir mes negalime nebūti pilni tylaus tragedijos jausmo. Tačiau mes nesame čia jo tikrai gedėti, bet jį pagerbti ir iš naujo save paskirti Tikslui, kuriam jis tarnavo. Priešaky esančiais laikais mes turėsime padvigubinti savo pastangas, kad jis nebūtų žuvęs veltui. Mes turime leisti jo didžiajai aukai pasitarnauti, mus įkvėpiant tolimesnėje mūsų kovoje link pergalės, link mūsų žmonių pergalės, link mūsų didžiosios baltosios rasės pergalės prieš ligą, kuri dabar ją kankina ir priešus, kurie dabar ją spaudžia. Iš tiesų šią akimirką mes turime turėti galvoje tą senąjį posakį, kuriuo Komendantas mus parafrazuodavo: „Mūsų Judėjimo akmenys ir kuras yra jo kankinių kaulai ir kraujas.“ Tai yra šis jo mirties aspektas, kurį dabar jis norėtų mus labiausiai turėti galvoje, pamirštant savo liūdesį ir pripildant save pasididžiavimu žinia, kad mes sekėme tokiu vadu.

Nes tai buvo jis, Linkolnas Rokvelis, kuris vėl pakėlė deglą, kuris nukrito ant žemės prieš dvidešimt du metus. Adolfas Hitleris pradėjo mūsų didį Judėjimą ir amžinai turės ypatingą poziciją mūsų rasės istorijoje; bet jeigu ne Linkolnas Rokvelis, Adolfo Hitlerio didis darbas būtų nuėjęs veltui. Tai buvo Linkolnas Rokvelis, kuris mus vėl nukreipė į pirmyn einantį kelią, kai jis susvyravo ir norėjo vėl eiti atgal. Tai buvo jo pavyzdys, kuris įkvėpė mus daryti tai, ką turime, vietoje to, ką daryti yra lengviausia. Tai buvo jo ranka, kuri mus vedė iš pralaimėjimo ir degeneracijos ir liūdesio labirinto ir nurodė kelią link aukštesnių dalykų; ir jo balsas, kuris mums vėl ir vėl primindavo, kad mes turime tęsti kovą už savo rasę.

Mums padedant poilsio mirtinguosius Linkolno Rokvelio palaikus, yra derama vėl perskaityti tą ištrauką iš Vado knygos, kurią jis mėgo labiausiai. Aš skaitysiu iš dvyliktojo skyriaus pirmojo Komendanto Mein Kampf kopijos tomo:

„Kai žmonių širdys dūžta ir žmonių dvasios yra neviltyje, tada iš praeities prieblandos didieji priespaudos ir rūpeščio, gėdos ir vargo, dvasinės vergijos ir fizinių suvaržymų užkariautojai žiūri žemyn į juos ir ištisia savo amžiniasias rankas vilties netekusiems mirtingiesiems. Bėda tautai, kuri yra susigėdusi jas paimti.“

Šiame, penktajame „Šturmuotojo“ numeryje, galėsite skaityti apie tai, ką daro mūsų šalį valdantys parazitai, apie pederastų eitynes, gavusias leidimą gegužės mėnesį ir, žinoma, ideologinę medžiagą bei istorinę medžiagą, plėtojančią skaitytojų žinias žydų klausimu. Richardas Vagneris yra teisingai sakęs, kad: **„Žydus yra demonas už žmonijos suteršimo.“** Tai visiška tiesa.

Taip pat jau, yra išėjęs pilnas Julijaus Štreicherio Politinio Testamento tekstas, su kuriuo, mūsų manymu, ypač verta susipažinti tiems, kurie nori žinoti tiesą, kurią nuo Tautos slepia „demokratų“ režimas.

Belieka tikėtis, kad tie, kurie skaito „Šturmuotoją“, jį skaitys toliau, o tie, kurie nekenčia jo ir kitokių panašaus tipo publikacijų, jų nekęs dar labiau ir patys save demaskuos Lietuvių Tautos ir, pagaliau, viso pasaulio akivaizdoje.

Tikime, kad ateis laikas, kai ne tik Lietuvių Tauta ir baltoji rasė, bet ir visa žmonija nusimes niekingą žydijos ir masonų mafijos jungą, kai žydija bus pašalinta iš Tautų gyvenimo. Tada ir tik tada, Tauta gali būti sveika, kai žydija yra pašalinta iš jos organizmo. Ji yra parazitinis kūnas, virusas, kurį toleruoti yra bjauriau, negu sirgti vėžiu. Visos turi bendrą priešą – žydiją. Mirtis pasaulinei žydų mafijai ir jos pakalikams!

PASAULIO ANTISEMITAI - VIENYKITĖS!

verčiau statys, negu naikins, kurių likimas yra surištas su kilnia meile, o ne neapykanta. Kodreanu, „vadas ant balto žirgo“, valstiečių masėms tapo Šventojo Mykolo pasiuntiniu. Jis buvo tautos vilčių – jos didvyriškos kilmės jausmo ir noro atgauti nacionalinę savigarbą – sintezė. Kodreanu ir jo legionieriai išėjo tapti ateities „Naujojo žmogaus“ pavyzdžiu: jie rodė savo meilę savo tautai praktiškai, remontuodami tiltus, statydami namus ir atsakydami į svarbius nacioonalinio kolektyvo poreikius. Geležinė Gvardija šiuos dalykus darė iš meilės ir ne tam, kad laimėti balsus, ar įgyti populiarumą.

Ji buvo nacionalistinė, tačiau Geležinė Gvardija peržengė devynioliktojo amžiaus šovinizmą ir ištiesą draugystės ranką visoms kovojančioms tautoms. Mota ir Marinas, du vedantys legionieriai, kariavo Ispanijoje, vesdami legionierių būrį. Josė Antonijo Falangai prieš internacionalinį marksizmą. Jie žuvo, kovodami viršvalstybinėje misijoje, kankiniai europietiška reikale.

Kodreanu ir jo legionierių dainos yra plačiai žinomos, ypač Ispanijoje ir Italijoje. Italijoje revoliucinė organizacija „Terza posizione“ (Trečioji pozicija) save net struktūriškai pagrindė pagal legionierių „lizdo“ modelį (kovotojų kuopele) ir legionu (revoliucinių kadrų elitu) ir pastoviai praktikavo legionierių žinią, dirbdami šonas į šoną su tauta, kad sukurti naują ir geresnę naciją ir, pranokstant Geležinę Gvardiją išdidumu priešais represijų išmėginimus. Birtanijoje dabar revoliucinio nacionalizmo ėjimas į priekį atvėrė kelią legionieriškojo idealo, idealo, kuris gali peržengti klasinius skirtumus, apeliuojant į geriausiuosius iš kiekvienos klasės, augimui. Legionieriškasis elitas peržengia klasinius ir partinius konfliktus.

Vien tik politinė veikla nėra užtenkama įvykdyti radikalų pasikeitimą ir dvasinio integralumo pasipriešinimą nykstančiame pasaulyje. Po parlamentiniais Europos režimais, kur politinės represijos net patį legalų nacionalinių revoliucinių organizacijų egzistavimą padarė abejotinu ir kur reakcingoji dešinė skelbia „rinkiminę sėkmę“, legionierių pavyzdys yra ištikimybė idealui, veidmainiškumo, kompromisų, bailumo, reakcijos ir painiavos apsuptyje. Sovoeitų kontroliuotos Europos dalyse, ***Geležinės Gvardijos įkvėpimas yra šaukimas į kovą.*** Visos Europos nacionaliniams revoliucionieriams Geležinės Gvardijos reikalas yra priminimas, kad Europos tautos yra brološikos. Geležinės Gvardijos pavyzdys mums padeda iškęsti ir išsilaikyti. Mūsų revoliucinis uždavinys tegali būtų įgyvendintas per atgimusį legionieriškąjį idealą. Geležinės Gvardijos kankiniai ateities kartoms parodė, kad ***represija gali atidėti mūsų revoliuciją, bet negali jos sunaikinti.***

Kiekvienas nacionalsocialistas turėtų žinoti šias svetimas ideologijas, nes, nors priešai nėra matomi, jie yra gerai pasislėpę. Ir kiekvienas nacionalsocialistas turėtų įrodyti, kad jame nėra jokių svetimos ideologijos ženklų jo veiksmuose ir mąstyme.

Priešingai nacionalsocialistams, kurie susitelkę į vokiečių reikalus, šios ideologijos teigia, išreiškiančios visų tautų be išimties, valią. Šie žmonės teigia, kad jų ideologijos atneštų milžinišką naudą visai žmonijai, tačiau iš tikrųjų, tik tam tikroms žmonių grupėms.

*

Pastaba: čia Adolfas Hitleris omenyje turėjo ne nacionalsocializmo propaguojamą socializmą, o būtent marksistinį „socializmą“.

Šturmuotojas Juozas

KOVO VIENUOLIKTOJI – LAISVĖS ILIUZIJOS IR

TĖVYNĖS IŠDAVIMO SIMBOLIS

Kovo 11 – ają dieną Lietuva mini tariamą Nepriklausomybės atkūrimą. Šito neilgo rašto tikslas yra skaitytojams pasakyti, kad tikros Nepriklausomybės nėra ir, kad Lietuva yra tų pačių jėgų rankose, kaip ir TSRS okupacijos laikais. Dabar okupantas veikia kitaip. Tačiau nomenklatūra ta pati, galvos tos pačios, arba jų pakalikai jaunesni, o „išrinktoji tauta“, taipogi, lygiai ta pati.

Tikroji Lietuvos Konstitucija, kuri buvo išleista 1938 – aisiais metais buvo sutrypta „demokratų“, kurie buvo ir gyvenantys iš jų, yra buvę TSKP nariai, tarybiniai-komunistiniai kolaborantai. Ją pakeitė landsberginė oligarchinė konstitucija, kuri labai vaizdingai tauškia apie „demokratiją“, per kurią yra vykdomas Lietuvių Nacijos genocidas. Tiksliau būtų teigti, kad ji yra teisinis ramstis Tautos genocidui, nors „demokratai“ gana dažnai savo veiksmais prieštarauja savo tariamai „konstitucijai“.

Kažkodėl Landsbergis ir Brazauskas buvo TSKP nariai. Kažkodėl esti konkretūs įrodymai, kad Lietuvos „Persitvarkymo sąjūdis“ tebuvo pigus KGB projektas: tie, kurie sukūrė komunistinę Rusiją ir TSRS per žydiškas machinacijas ir aferas, ją ir išardė, jai ji pavirto nebenaudinga sistemai struktūra. Žinoma, šitas Sąjūdis buvo sudarytas iš žmonių, kurie buvo pagauti akimirkos entuziazmo, užsidegimo ir, jeigu tai būtų buvę tikslingai ideologiškai orientuojama, tada dabar gyventumėme tikrai Lietuviškesnėje, švaresnėje ir geresnėje Lietuvoje, negu dabar. Tačiau žmonėmis pasinaudojo ir juos išdavė „demokratai“ kurių rankose ir buvo visas 1989-1991 – ūjų judėjimas. Tai, kad Lietuvių Tauta buvo išduota ir, kad dabar Lietuva yra oligarchijos ir pasaulinės žydijos rankose, yra grynai „demokratų“ ir ekskomunistų bei „išrinktosios tautos“ sūnų ir dukterų bei kolaborantų nuopelnas.

Kovo vienuoliktąją oficialiai minimas Lietuvos nepriklausomybės dvidešimtmetis, bet ši nepriklausomybė nebuvo tikra, o dabar netgi ta jos parodija, kuri buvo, yra galutinai parduota per Lietuvos įkišimą į Europos Sąjungą ir kitokias internacionalines struktūras. Tikra Lietuvos Nepriklausomybė tebus pradėta atgauti tada, kai Lietuvių Tauta pagaliau supras, kad dabar tos nepriklausomybės tiesiog nėra. Kad demokratija yra ne tik netikusi ir nešvari santvarka, bet netgi ji, taikant jos teorinius pagrindus, praktiškai neegzistuoja ir niekada neegzistuos, kad ji yra žydų pakalikų ir oligarchų bei mafiozų priedanga. Tik po radikalaus nacionalizmo vėliava galima išvaduoti Tautą ir pašalinti 20 metų Naciją pavergusį ir Tautą mulkinantį režimą, kuris yra tik buvusios komunistinės Tarybų Sąjungos tęsinys.

LAISVĘ LIETUVAI!

Pasaulėžiūra ir jos formavimasis

Kiekviena nacija turi savo „džiaugsmo centrą“. Mūsų yra nacijos pažangumas ir kiekvieno visuomenės nario savirealizacija ir jo gyvenimas patenkinamoje gyvybinėje erdvėje. Mūsų nacionalsocialistinėje ideologijoje, mes visada randame būdus ir galią pasiekti šį tikslą.

Vis dar, mes esame kovoje ją visiškai įtvirtinti. Kiekvienas vokietis skaitosi su savo pozicijomis ir veikla, vardan bendruomenės gyvenimo patenkinimo.

Štai todėl mūsų pagrindų suvokimas turi būti tinkamas. Per tinkamą švietimą ir įtikinimą, mes turime neleisti žmonėms, kad nacionalsocialistinės koncepcijos būtų deformuojamos ir formuotų svetimas ideologijas, nors judėjimas nėra išleidęs knygos, kaip vadovėlio. Judėjimas kreipiasi į gerus visos nacijos instinktus. Nes gyvenimas yra nacionalsocialisto kovotojo instinktų ir mūsų minties tikslumo įrodymas. Per Partijos organizaciją ir jos įtaką kitų valstybės reikalų valdyme, padedant pramonei, juridinei sistemai, kultūrai, švietimui ir socialiniams klausimams, turėtų būti uždrausta formuoti kitas tendencijas, kurios skirtųsi nuo mūsų pasaulėžiūros. Nacionalsocialistinė valdžia rūpinasi nuo pradžios mūsų ideologiją pastatyti į valdančius postus ir taip realizuoti mūsų mintis.

Partija ir valstybė

Mes jau anksčiau paaiškinome, kad valstybė pareiškė teisę naudoti totalitarinius metodus kontroliuoti ir pažeisti vokiečių gyvenimą savo įstatymu ir administracinėmis bei vykdomosiomis formomis.

Nors tuo metu buvo vyrų, kurie sukilo prieš šitą procesą, nebuvo jokios triuškinančios vieningo judėjimo galios. Mes šiandien šią galią galime rasti savo Partijoje. Partijos organizacija yra nacijos valia, kuri yra skleidžiama nuo mažiausios srities per apygardą į Reicho valdžią. Valdžia įtraukia Partijos, valstybės ir kariuomenės vienybę.

Demokratijos bandymas buvo irgi parodyti nacijos valią. Po to, kai ji nepavyko mūsų šalyje, nacionalsocializmas šį tikslą paėmė kaip pagrindinį savo darbo uždavinį. Lozungas „Viena tauta, viena valstybė, vienas Fiureris“ turi ypatingą reikšmę Reicho formavimui. Pirmieji nacionalsocialistinės valdžios sprendimai susidėjo iš Reicho vienybės konsolidavimo ir bendradarbiavimo tarp partijos ir valstybės bei jos darbuotojų.

Buvo išleisti kai kurie aktai, kaip Įjungimo aktas (24. 3. 1934), įvairūs Reicho vienybės aktai (1933/1934), aukščiausiasis valstybės atstovų aktas (1. 8. 1934) ir valstybės ir Partijos vienybės aktas (1. 12. 1933). Svarbiausias paskutiniojo paragrafas sako:

„Po nacionalsocialistinės revoliucijos pergalės, NSDAP yra nacionalinis vokiškos minties nešėjas ir yra neatskiriama nuo valstybės.“

Ir taip, mes pagaliau turime teigiamą kūrybinę atmosferą nacijai leisti valdyti valstybę. Partija, kaip nacijos valios įsikūnijimas, naudoja savo politikus tvarkyti legislatūrą ir administraciją. Taip yra užtrikinama, kad sveikos tautos pažanga nebus apribota nepakeliamos biurokratijos, kadangi:

„Valstybė yra priemonė tikslui. Tikslas randasi fiziškai ir psichiškai vienalytės visuomenės išsaugojime ir tobulėjime.“

„Pirmiausia, turi būti išsaugotas rasės grynumas, kad rasės galios galėtų išeiti ir pasirodyti.“ – Adolfas Hitleris

pareiškimo dėl Ignalinos AE ir šoto ministrės pareiškimo, nematau. Tai yra atviri spjūviai mums į veidus. Žinoma, šito teigiama pusė yra ta, kad ***galbūt tai privers apmulkintas (ir toliau mulkinamas) Tautos mases atsibusti.***

Valstybė skolinasi, įklimpsta į skolas per palūkanas, įvairius ekonominius ir politinius nusikaltimus, yra sužlugdoma šalies pramonė. Ji visa, visa šalis atsiduria rankose tų, kurie valdo vietinį ir internacionalinį bei palūkaninį kapitalą. Viską sprendžia Londono, Volstryto ir Tel Avivo mafijos klikos bei panašūs oligarchai ir banditai Lietuvoje. Žinoma, tai yra žydo-masonijai priklausančios struktūros. Esminė problema yra ta, kad šios struktūros visiškai, arba beveik visiškai, nors nebūtinai tiesiogiai, kontroliuoja Valstybę politine prasme. Per šias preimones, žydų-masonų mafija viešpatauja pasaulyje ir vykdo ne tik Lietuvių Tautos, bet ir visos baltosios rasės genocidą.

Lietuvi, stok į kovą, išvaduok Tėvynę iš oligarchų, žydų-demokratų ir kitų žmonijos išgamų! Išvyk šitas išgamas iš Lietuvos, išgelbėk savo Naciją!

ŠALIN PALŪKANINĘ VERGIJĄ!

ŠALIN OLIGARCHINĘ DIKTATŪRĄ!

